

RIGSPOLITIET

**Redegørelse om
forkert praksis vedrørende fuldbyrdelse
af bødestraf pålagt i Norden**

**Rigspolitiet, Rigsadvokaten og Gældsstyrelsen
26. april 2021**

Indhold

1. Indledning	3
2. Sammenfatning og indstilling	4
2.1. Sammenfatning og indstilling i forhold til de konkrete sager.....	4
2.2. Bemærkninger og overvejelser i relation til sagen.....	7
3. Det tidsmæssige forløb.....	8
4. Politikredsens håndtering før medio 2013 af anmodninger fra de nordiske lande om fuldbyrdelse af bøder	10
5. Restanceinndrivelsesmyndighedens håndtering efter medio 2013 af anmodninger fra de nordiske lande om fuldbyrdelse af bødestraffe mv.....	12
5.1. Modtagelse af bøder.....	12
5.2. Restanceinndrivelsesmyndighedens underretning til det nordiske lands myndighed	14
5.3. Restanceinndrivelsesmyndighedens underretning til skyldner	15
6. Restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelse af bødestraffe.....	16
7. Oplysninger om bødestraffe sendt til restanceinndrivelsesmyndigheden fra medio 2013 og frem til januar 2020	18
7.1. Bødestraffe, der har indgået i inddrivelsen	18
7.2. Anmodninger, hvor bødestraffe ikke har indgået i inddrivelsen	20
8. Forældelse	21
8.1. Gældsinddrivelseslovens § 18 a om udskydelse af forældelse	21
8.2. Forældelse af bødestraf	22
9. Retsgrundlag	23
9.1. Nordisk straffuldbyrdelseslov og cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse.....	23
9.1.1. Regelgrundlaget	23
9.1.2. Forvaltningsretlige overvejelser i relation til reglerne om nordisk straffuldbyrdelse	24
9.1.2.1. Hvilken myndighed skal træffe beslutning om fuldbyrdelse af bøder fra andre nordiske lande?.....	24
9.1.2.2. Hvilken prøvelse skal der foretages, før der kan træffes beslutning om fuldbyrdelse af bøder fra andre nordiske lande?.....	25
9.1.2.3. Er politiets beslutning efter cirkulærets § 6, stk. 2, en forvaltningsretlig afgørelse?.....	27
9.2. Straffuldbyrdelsesloven, bødebekendtgørelsen og bødevejledningen	29
9.3. Gældsinddrivelsesloven	31
9.3.1. Overdragelse af krav til inddrivelse	31
9.3.2. Retsvirkninger, når krav er overdraget til inddrivelse	34
10. Retlig betydning af den forkerte praksis	35
10.1. Relevante problemstillinger	35
10.2. Sammenfatning af den retlige vurdering.....	42
11. Inddrevne midler	43
11.1. Praksis for afregning af inddrevne midler til de nordiske lande	43
11.2. Straffelovens § 50 om bøder, der tilfalder statskassen.....	44
11.3. Kan inddrevne beløb, der er afregnet til de nordiske lande tilbagesøges?.....	45
11.4. Retlig betydning af håndtering af inddrevne midler	46

1. Indledning

Side 3

Justitsministeriet og Skatteministeriet har ved brev af 10. marts 2021 anmodet Rigspolitiet, Rigsadvokaten og Gældsstyrelsen om en fælles redegørelse om sagen om forkert praksis vedrørende fuldbyrdelse af bødestraf pålagt i Norden.

Som følge af ændrede arbejdsgange mellem Rigspolitiet og skatteforvaltningen i forbindelse med politiets oversendelse af fordringer til det daværende SKAT og på baggrund af korrespondance med skatteforvaltningen orienterede Rigspolitiet i juni 2013 de andre nordiske lande om, at anmodninger fra disse lande om fuldbyrdelse af bøder pålagt skyldnere med bopæl eller ophold i Danmark fremover skulle sendes direkte til restanceinddrivelsesmyndigheden (dengang SKAT, nu Gældsstyrelsen).

Dette var ikke i overensstemmelse med den nordiske straffuldbyrdelseslov¹, idet det fremgår heraf, at bødestraf pålagt af de andre nordiske lande efter begæring fra vedkommende myndighed i det relevante nordiske land kan fuldbyrdes i Danmark, og at justitsministeren afgør, om begæringen kan imødekommes. Kompetencen til dette er i medfør af cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse² henlagt til politiet i politikredsen på det sted, hvor pågældende har bopæl eller ophold.

På baggrund heraf har restanceinddrivelsesmyndigheden i perioden fra 2013 til og med 2018 modtaget og behandlet anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf og sagsomkostninger (herefter omtalt samlet som nordiske bøder) vedrørende ca. 5.500 bødekrav³ direkte fra de nordiske lande, som har indgået i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse af gæld til det offentlige indtil den 8. oktober 2020.

Herudover har restanceinddrivelsesmyndigheden i perioden fra 2019 og frem til januar 2020 modtaget knap 700 anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf, som ikke har indgået i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse af gæld til det offentlige. Det skyldes et skift ultimo 2018 i restanceinddrivelsesmyndighedens portal for modtagelse af gældsposter og mistanken om forkert praksis.

¹ Lovbekendtgørelse nr. 555 af 25. maj 2011

² Cirkulære nr. 220 af 16. december 1963 med senere ændringer

³ I orienteringen til Folketingets Retsudvalg og Skatteudvalg er nævnt 5.500 bødekrav, som er det antal bødekrav, der i perioden 1. september 2013 – 31. december 2018, har været registreret i inddrivelsessystemet DMI. I dette tal indgår ca. 810 bødekrav, der er modtaget før den 1. juni 2013. Det antal bødekrav, der har været omfattet af den forkerte praksis, er derfor 4.700.

På den baggrund har Justitsministeriet og Skatteministeriet anmodet Rigspolitiet, Rigsadvokaten og Gældsstyrelsen om en fælles redegørelse for alle relevante forhold i sagen, herunder:

Side 4

- En redegørelse for det faktiske forløb i sagen.
- En redegørelse for, hvordan sagerne er blevet behandlet hos restanceinddrivelsesmyndigheden.
- En redegørelse for de praktiske spørgsmål, som den forkerte praksis giver anledning til.
- En redegørelse for de retlige spørgsmål i sagen, herunder i relation til de forvaltningsretlige og opkrævnings- og inddrivelsesretlige spørgsmål på hver myndigheds område, samt en indstilling til afklaring af disse spørgsmål.

Justitsministeriet og Skatteministeriet har den 9. marts 2021 orienteret Folketingets Retsudvalg og Skatteudvalg om sagen.

Redegørelsen er udarbejdet i samarbejde mellem Rigspolitiet, Rigsadvokaten og Gældsstyrelsen. Rigsadvokaten har dog alene bidraget med generelle oplysninger om behandlingen af sager om international fuldbyrdelse af straf.

Redegørelsen er bygget op, så den indeholder sammenfatning og indstilling i pkt. 2, det tidsmæssige forløb og politikredsens praksis før medio 2013 i pkt. 3 og 4, og restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering efter medio 2013 af anmodninger fra de nordiske lande om fuldbyrdelse af bødestraffe, inddrivelse af bødestraffe, oplysninger om bødestraffe sendt til restanceinddrivelsesmyndigheden og oplysninger om forældelse i pkt. 5-8. Pkt. 9 omhandler retsgrundlag og pkt. 10 vurdering af den retlige betydning af den forkerte praksis. Pkt. 11 omhandler de inddrevne midler.

2. Sammenfatning og indstilling

2.1. Sammenfatning og indstilling i forhold til de konkrete sager

Restanceinddrivelsesmyndigheden har i perioden fra medio 2013 og frem til januar 2020 modtaget anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf direkte fra de andre nordiske lande.

Det har ført til, at der i perioden er truffet beslutning om fuldbyrdelse af bødestraf fra andre nordiske lande af restanceinddrivelsesmyndigheden i stedet for af politiet. Det er en fejl, idet det fremgår af § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straffuld-

byrdelse, jf. § 17 i den nordiske straffuldbyrdelseslov, at politiet er den kompetente myndighed til at træffe denne beslutning.

Det har endvidere ført til, at der ikke er sket opkrævning og gennemført rykkerprocedure hos politiet, jf. §§ 3 og 5 i bødebekendtgørelsen⁴, forinden bødestraffene indgik i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse, hvilket ikke er i overensstemmelse med § 20 i den nordiske straffuldbyrdelseslov, hvorefter fuldbyrdelse sker i overensstemmelse med dansk ret.

I redegørelsen undersøges det, hvilken betydning det har, at beslutningen om fuldbyrdelse er truffet af en forkert myndighed, jf. § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse, og at der ikke er gennemført opkrævning og rykkerprocedure hos politiet, jf. bødebekendtgørelsens §§ 3 og 5, jf. § 20 i den nordiske straffuldbyrdelseslov.

Det bemærkes, at der ikke er rejst spørgsmål vedrørende de materielle afgørelser om bødestraf, der er truffet i de andre nordiske lande. Der er alene rejst spørgsmål i relation til beslutningen om, hvorvidt disse bødestraffe kunne fuldbyrdes i Danmark, og måden dette skete på.

Reglerne om samarbejde om straffuldbyrdelse mellem de nordiske lande, herunder den nordiske straffuldbyrdelseslov, er baseret på gensidig tillid til de nordiske landes retssystemer og har til formål at sikre et smidigt og effektivt samarbejde, hvor der som altovervejende hovedregel sker en tilnærmelsesvis ”automatisk” fuldbyrdelse af anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraffe fra andre nordiske lande.

En anmodning om fuldbyrdelse af bødestraf skal således bl.a. være ledsaget af oplysning om, at den kan fuldbyrdes i det pågældende land (har opnået eksekutionskraft). Denne oplysning lægges til grund ved fuldbyrdelsen af bødestraffen i Danmark.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har ikke ved behandlingen af anmodningerne om fuldbyrdelse af bødestraf haft for øje, at der var tale om anmodninger om fuldbyrdelse af straf (international retshjælp), men har – som restanceinddrivelsesmyndighed – behandlet sagerne på samme måde som sædvanlige anmodninger efter bistandsaftaler om inddrivelse af ikke-strafferetlige, skatteretlige krav (international inddrivelsesbistand). Det viser sig bl.a. ved, at anmodningerne i overens-

⁴ Bekendtgørelse nr. 1250 af 29. november 2019 om opkrævning af visse bøder, offerbidrag, konfiskationsbeløb, sagsomkostninger m.v. samt afgørelse om udståelse af forvandlingsstraf for bøde

stemmelse med de i 2013 ændrede arbejdsgange mellem politiet og restanceinddrivelsesmyndigheden ikke er blevet oversendt til politiet med henblik på beslutning om fuldbyrdelse og opkrævning af bødestraffen, men også ved den terminologi, der er anvendt ved behandlingen af anmodningerne, og den måde restanceinddrivelsesmyndigheden bl.a. har underrettet det anmodende nordiske land og skyldner på.

Gennemgangen af de konkrete sager modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden viser, at restanceinddrivelsesmyndigheden de facto har foretaget den prøvelse, som politiet i politikredsen skal foretage, jf. § 6, stk. 2, jf. § 7, jf. § 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse, og de facto har truffet beslutning om fuldbyrdelse af bødestraffene.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder, at det giver anledning til tvivl, men at mest taler for, at der ikke har været tale om væsentlige sagsbehandlingsfejl, der medfører, at de foretagne inddrivelsesskridt bliver ugyldige, selv om beslutningerne om, at de nordiske bødestraffe kunne fuldbyrdes i Danmark ikke er foretaget af politiet i politikredsen, og selv om bødestraffene ikke har været opkrævet, og der ikke er gennemført sædvanlig rykkerprocedure hos politiet.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder således ikke, at der kan antages at være retssikkerhedsgarantier, der ikke er iagttaget over for skyldner.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder dog, at opkrævede rykkergebyrer eller andre gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med første inddrivelsesskridt hos restanceinddrivelsesmyndigheden, bør tilbagebetales i de sager, hvor inddrivelsesskridtet, eksempelvis rykkeren, alene har indeholdt nordiske bødestraffe, idet der ikke ville være blevet pålagt gebyr ved politiets opkrævning og efterfølgende rykker af nordiske bødestraffe. Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder ikke, at gebyret bør tilbagebetales i de sager, hvor første inddrivelsesskridt også har indeholdt andre krav end de nordiske bødestraffe, idet skyldner uanset hvad ville være blevet opkrævet gebyret.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen indstiller således, at der ikke sker genoptagelse af inddrivelsesskridt i forhold til de nordiske bødestraffe med undtagelse af de sager, hvor evt. gebyr bør tilbagebetales. Genoptagelse vil i så fald alene omfatte pålagte gebyrer på 140 kr. vedrørende 9 rykkere.

De inddrevne bødebeløb er efter mangeårig praksis afregnet til de nordiske lande, som har anmodet om fuldbyrdelse af bødestraf. Der kan imidlertid være grund til tvivl, om inddrevne bødebeløb tilfalder statskassen. På grund af den mangeårige

praksis, der har været i Danmark og de øvrige nordiske lande om afregning til det pågældende nordiske land, der har anmodet om fuldbyrdelse af bødestraf, er det Rigspolitiets og Gældsstyrelsens vurdering, at det er tvivlsomt, om der er det fornødne grundlag for at gøre et tilbagebetalingskrav gældende mod de øvrige nordiske lande.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen indstiller, at det afklares, om der har været grundlag for at afregne inddrevne bødebeløb til de øvrige nordiske lande, og hvis det viser sig, at der ikke har været et tilstrækkeligt grundlag herfor, at det undersøges nærmere, om der er grundlag for at gøre et tilbagebetalingskrav gældende.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen indstiller samtidig, at det afklares med de andre nordiske lande, om inddrevne bøder fremadrettet skal tilfalde statskassen i det anmodede land, eller om bøden skal overføres til det anmodende land.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen indstiller herudover, at nordiske bødestraffe, der allerede indgår i restanceinddrivelsesmyndighedens gældsinddrivelse, og hvor der således er truffet beslutning om fuldbyrdelse af bødestraffen her i landet, fortsætter hermed. Dog skal fremtidig afregning af inddrevne beløb og bødekravenes eventuelle konvertering til det nye inddrivelsessystem PSRM afvente ovennævnte afklaring med de andre nordiske lande.

2.2. Bemærkninger og overvejelser i relation til sagen

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen skal indledningsvist beklage, at den forkerte praksis blev etableret i 2013, uden at der blev taget hensyn til de gældende regler i den nordiske straffuldbyrdelseslov og cirkulæret om nordisk straffuldbyrdelse.

Fokus har været på at sikre effektive sagsgange i forhold til inddrivelse af nordiske bødestraffe, og man har ikke i tilstrækkelig grad haft øje for de juridiske aspekter i forhold til straffuldbyrdelsen.

Som led i den politiske aftale om et nyt skattevæsen blev det besluttet at styrke gældsinddrivelsen ved bl.a. at etablere Gældsstyrelsen som en fagligt specialiseret styrelse for at sikre en ensartet og effektiv inddrivelse. Et centralt element i styrkelsen af gældsinddrivelsen er at få løst de bagudrettede oprydningsopgaver, bl.a. som følge af it-systemet EFI, herunder sikre en lovlig gældsinddrivelse og etablering af nye effektive forretningsprocesser.

Flerårsaftalen om politiets og anklagemyndighedens økonomi, der blev indgået af forligskredsen i december 2020, indeholder bl.a. et pejlemærke om en styringsre-

form, som knytter sig til opgavefordelingen mellem Rigspolitiet og politikredsene, og herunder en reform af Rigspolitiet. I forbindelse med projektet om Nyt Rigspoliti vil det indgå, hvordan den juridiske understøttelse af Rigspolitiets opgaver bedst kan sikres. Det vil i den forbindelse bl.a. indgå, hvordan den juridiske understøttelse af bødeområdet kan styrkes.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen indstiller, at det i forlængelse af redegørelsen overvejes, hvordan anmodninger om fuldbyrdelse af nordiske bødestraffe mest hensigtsmæssigt forankres fremover for at skabe effektive sags gange. Det kan i den forbindelse overvejes, om opgaven bør forblive i politiet eller eventuelt placeres hos Gældsstyrelsen, som har ansvaret for den samlede gældsinddrivelse. Hvis opgaven skal forblive i politiet, er det Rigspolitiets opfattelse, at kompetencen til at træffe beslutning vedrørende anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraffe mest hensigtsmæssigt placeres hos Politiets Administrative Center, som i dag har ansvaret for politiets bødeopkrævning, fremfor hos politiet i de enkelte politikredse.

3. Det tidsmæssige forløb

Rigspolitiet deltog i 2013 – blandt en række øvrige myndigheder – i et projekt om tilslutning af politiets systemer i forhold til oversendelse af fordringer til det daværende nye inddrivelsessystem EFI (Et Fælles Inddrivelsessystem). Rigspolitiet havde derfor over en længere periode en løbende korrespondance med skatteforvaltningen vedrørende forskellige tiltag på opkrævningsområdet.

I juni 2013 sendte Rigspolitiet på den baggrund et brev til de andre nordiske landes relevante myndigheder om, at anmodninger fra disse lande om bistand til inddrivelse af bøder mod skyldnere med bopæl eller ophold i Danmark fremover skulle sendes direkte til restanceinddrivelsesmyndigheden med virkning fra den 28. juni 2013.

Den 1. september 2013 blev det daværende SKATs digitale inddrivelsessystem, EFI, taget i drift efter en mangeårig proces med at udvikle systemet, hvis primære formål var at automatisere og effektivisere restanceinddrivelsen. I september 2015 blev al automatisk inddrivelse af gæld til det offentlige via EFI suspenderet. Det skete, fordi en række analyser af inddrivelsessystemet, EFI og DebitorMotorInddrivelse (DMI), havde påvist omfattende og grundlæggende fejl af funktionel, teknisk og datamæssig karakter, der var så alvorlige, at inddrivelsen ikke lovligt kunne fortsætte med systemunderstøttelse fra EFI. Der blev efterfølgende igangsat et arbejde med at genetablere en effektiv restanceinddrivelse, herunder en etablering af effektive forretningsgange samt en oprydning i forhold til at gennemgå de

fordringer, der ikke lovligt ville kunne inddrives som følge af tvivl om deres korrekte opgørelse og retskraft⁵.

Side 9

I forbindelse med arbejdet med at genetablere en effektiv restanceinndrivelse for udenlandske krav, blev Gældsstyrelsen i starten af 2019 opmærksom på, at der kunne være tale om en potentielt forkert praksis for modtagelse af anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf fra de andre nordiske lande.

I 1. halvår af 2019 pågik der derfor interne drøftelser i Gældsstyrelsen om problemstillingen med inddrivelse af de nordiske bøder. Drøftelserne gik dels på spørgsmålet om hjemmelsgrundlag for inddrivelsen af de nordiske bødekrav og om proces for afklaring af spørgsmålet samt om håndteringen af igangværende og allerede modtagne sager fra de andre nordiske lande.

Den 16. maj 2019 blev der afholdt et møde i Gældsstyrelsen, hvor det blev besluttet at kontakte Justitsministeriet med henblik på en drøftelse af den fremadrettede proces. Herudover blev håndteringen af nye og igangværende sager drøftet.

På mødet blev det besluttet, at behandlingen af nye anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf og behandlingen af nordiske bødestraffe, der ikke allerede indgik i inddrivelsen, skulle sættes i bero.

Nordiske bødestraffe, der som følge af skift af fordringshaverportal for udenlandske fordringer i forbindelse med endelig nedlukning af EFI ultimo 2018 ikke var oprettet i restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, blev ikke oprettet i inddrivelsessystemet. Herudover blev modtagne nye anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf alene journaliseret, og der blev sendt kvittering for modtagelse af anmodning til det anmodende nordiske lands inddrivelsesmyndighed. Bødestraffene blev ikke oprettet i restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI. Dvs. anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf, der er modtaget i restanceinndrivelsesmyndigheden efter ultimo 2018, har ikke indgået i restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelse. Anmodningerne blev i januar og februar 2021 oversendt til politiet, se pkt. 7.2. nedenfor.

For nordiske bødestraffe, der var oprettet i inddrivelsessystemet DMI, men som afventede en konkret vurdering af, om bødestraffen var retskraftig, dvs. ikke for-

⁵ Dvs. en gennemgang af kravets data (stiftelsestidspunkt, forfaldsdato, forældelsesdato mv. som oplyst af fordringshaver), fastlæggelse af kravets forældelsesdato som følge af at det er overdraget til inddrivelse, samt en vurdering af om kravet lovligt kan indgå i inddrivelsen.

ældet, forinden bødestrafen kunne indgå i inddrivelsen, blev vurderingerne standset. Nordiske bødestrafte, der var vurderet retskraftige, fortsatte med at indgå i inddrivelsen, hvor de i meget begrænset omfang har indgået i igangværende inddrivelsesindsatser.

Efter interne afklaringer orienterede Gældsstyrelsen i juni 2019 Justitsministeriet om, at det var styrelsens opfattelse, at styrelsen ikke havde bemyndigelse til at behandle disse anmodninger fra de andre nordiske lande, sådan som det var praksis efter sommeren 2013.

Justitsministeriets departement orienterede Rigspolitiet om sagen den 24. oktober 2019, og den 31. oktober 2019 blev der afholdt et møde med deltagelse af de relevante myndigheder, hvor det mundtligt blev bekræftet, at det ikke var i overensstemmelse med den nordiske straffuldbyrdslov og cirkulære om nordisk straffuldbyrdselse, at restanceinddrivelsesmyndigheden havde behandlet anmodninger om fuldbyrdelse af bøder og derefter inddrevet bødestraffene.

Ved brev af 10. januar 2020 oplyste Rigspolitiet de nordiske lande om, at Rigspolitiet var blevet opmærksom på, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har bemyndigelse til at modtage anmodninger om fuldbyrdelse af bødestrafte, idet disse først skal til prøvelse og opkrævning hos politiet. Rigspolitiet oplyste, at anmodninger om bistand til inddrivelse af bøder mv.⁶ fra og med 2020 igen skulle sendes til politiet. Herefter er anmodninger fra de nordiske lande om fuldbyrdelse af bødestraf sendt til Politiets Administrative Center med henblik på fordeling til de relevante politikredse.

Der har efterfølgende været afholdt flere møder mellem Justitsministeriet og Skatteministeriet om afklaring af spørgsmålet samt om håndteringen af igangværende og allerede modtagne sager fra de andre nordiske lande.

Den 7. oktober 2020 suspendede Gældsstyrelsen inddrivelsen af bødestrafte fra de andre nordiske lande. Efter dette tidspunkt har nordiske bødestrafte ikke indgået i inddrivelsesindsatser.

4. Politikredsenes håndtering før medio 2013 af anmodninger fra de nordiske lande om fuldbyrdelse af bøder

Rigspolitiet har til brug for redegørelsen indhentet bidrag fra samtlige politikredse om kredsenes håndtering af nordiske bøder før 2013. Rigspolitiet skal bemærke,

⁶ Ordlyden i brevet af 10. januar 2020 er formuleret på denne måde, men der er tale om anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf mv.

at oplysningerne om politikredsens håndtering af de nordiske bøder før 2013 i vidt omfang er baseret på erindringer fra politikredsens administrative personale, som dengang arbejdede med bødeområdet, ligesom sagsgangen kan variere fra kreds til kreds. Enkelte politikredse har ikke kunne finde oplysninger om håndteringen af bødekra v før 2013.

Politikredsene har generelt oplyst om sagsgangen for nordiske bøder før 2013, at politikredsens bødekontorer modtog anmodningerne om fuldbyrdelse af bødestraf direkte fra de nordiske myndigheder. Bødekontorerne imødekom anmodningen om fuldbyrdelse af bødestraf, hvis der forelå domsudskrift eller anden administrativ afgørelse som dokumentation samt de relevante oplysninger til brug for opkrævningen, herunder skyldners legitimationsoplysninger, fra den anmodende nordiske myndighed. Politikredsene har oplyst, at der ikke blev truffet en forvaltningsretlig afgørelse om, at en anmodning om fuldbyrdelse af en bødestraf fra et andet nordisk land skulle imødekommes.

De nordiske bøder blev alene oprettet i politiets bødesystem, hvorefter der blev sendt en opkrævning af bøden til skyldner. Hvis skyldner ikke betalte bøden frivilligt, blev der sendt en efterfølgende rykkerskrivelse. Sagen blev ved fortsat manglende betaling oversendt til restancein ddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, hvis skyldner ikke reagerede på politiets opkrævning af bøden.

Bødekontorerne sendte typisk i forbindelse med behandlingen af bødestraffen et orienteringsbrev til den anmodende nordiske myndighed med oplysning om, at 1) bøden var betalt, 2) bøden var sendt til SKAT med henblik på inddrivelse, eller 3) bøden ikke kunne inddrives, f.eks. hvis skyldner ikke længere var bosiddende her i landet.

Flere politikredse har derudover oplyst, at de opkrævede midler blev overført til det anmodende nordiske land. Det fremgår desuden af Rigspolitiets vejledning om oversendelse af politiets fordringer til SKAT, Inddrivelsescentret, fra januar 2008, at SKAT afregner direkte til hjemlandet for så vidt angår nordiske bødekra v.

Det bemærkes, at politiets bødeopkrævning i 2017⁷ blev samlet hos Politiets Administrative Center under Midt- og Vestjyllands Politi. Før 2017 blev bødeopkrævningen varetaget af de enkelte politikredse.

⁷ Med undtagelse af Færøernes Politi og Grønlands Politi

5. Restanceinndrivelsesmyndighedens håndtering efter medio 2013 af anmodninger fra de nordiske lande om fuldbyrdelse af bødestraffe mv.

Side 12

5.1. Modtagelse af bøder

Restanceinndrivelsesmyndigheden har i perioden fra medio 2013 til primo 2020 modtaget anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraffe og sagsomkostninger fra de andre nordiske lande. Disse begæringer skulle have været behandlet efter reglerne i den nordiske straffuldbyrdslov og cirkulære om nordisk straffuldbyrdselse.

Restanceinndrivelsesmyndigheden har imidlertid behandlet disse som nordiske bistandsanmodninger, hvorfor de således er blevet behandlet som andre anmodninger om bistand med inddrivelsen.

Gældsstyrelsen har ikke en nedskreven, godkendt proces for behandling af anmodninger om inddrivelse for perioden 2013-2020. Beskrivelsen i denne redegørelse af restanceinndrivelsesmyndighedens praksis er baseret på enkelte sagsbehandlers egne arbejdsbeskrivelser, der dog ikke indeholder oplysning om, i hvilke perioder de har været anvendt. Det bemærkes i den forbindelse, at der i dag ikke er medarbejdere med længerevarende erfaring fra området ansat i Gældsstyrelsen. Beskrivelsen i denne redegørelse er desuden baseret på en gennemgang af et antal udvalgte sager for hvert af de nordiske lande.

Restanceinndrivelsesmyndigheden har modtaget anmodningerne fra de andre nordiske landes inddrivelsesmyndigheder.

Anmodningerne om fuldbyrdelse af bødestraf ses at indeholde:

- Redegørelse med oplysning om bødestraffens størrelse, de bestemmelser, der er overtrådt i det pågældende nordiske land og en kort beskrivelse af overtrædelsen. For nogle bødestraffe er der desuden vedlagt et bilag for bødestraffen, f.eks. kopi af domsudskrift.
- Oplysning om, at bødestraffen kan fuldbyrdes i det pågældende nordiske land.
- Forældelsesdato for bødestraffen.

I forhold til anmodninger om inddrivelse af sagsomkostninger ses sagsomkostningerne umiddelbart at være modtaget på samme anmodning som den bøde, sagsomkostningerne vedrører. Der ses umiddelbart at være oplyst særskilte forældelsesdatoer. Restanceinndrivelsesmyndigheden har i inddrivelsessystemet DMI

oprettet sagsomkostningerne under fordringstypen politibøde for det enkelte nordiske land og behandlet sagsomkostningerne på samme måde som bøderne.

Side 13

Restanceinddrivelsesmyndigheden har ved modtagelse af en anmodning om fuldbyrdelse af en nordisk bødestraf undersøgt, hvorvidt:

- Skyldner har et CPR- eller CVR-nummer, skattekort og adresse i Danmark.
- Størrelsen af den gæld, der på tidspunktet for modtagelse af anmodningen var under inddrivelse i forhold til den pågældende skyldner, og i visse tilfælde en vurdering af udsigten til, at bødestraffen ville kunne inddrives.
- Den oplyste forældelsesdato ikke var overskredet.
- Der var modtaget de nødvendige oplysninger om bødestraffen (redegørelse for bødestraffen, og at den kan fuldbyrdes i det pågældende nordiske land)

Gældsstyrelsen lægger derfor til grund, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af anmodningerne om fuldbyrdelse af bødestraf har sikret sig, at anmodningerne var ledsaget af de relevante dokumenter i form af f.eks. en redegørelse med oplysning om bødens størrelse eller domsudskrift, ligesom restanceinddrivelsesmyndigheden har sikret, at anmodningerne var ledsaget af oplysninger om, at afgørelsen kunne fuldbyrdes i det anmodende nordiske land, samt oplysninger om forældelse af bødekravet, jf. § 7, jf. § 2, i cirkulære om nordisk straf-fuldbyrdelse.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har ved anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraffe ikke modtaget oplysninger om, hvorvidt bødestraffen forinden oversendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden har været igennem en opkrævningsproces hos de respektive nordiske lande. Det bemærkes, at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget anmodningerne fra de nordiske landes inddrivelsesmyndigheder, og at det er sædvanlig praksis efter internationale bistandsaftaler om gældsinddrivelse, at det anmodende land har både opkrævet og forsøgt at inddrive kravet, inden der blev anmodet om bistand, hvorfor restanceinddrivelsesmyndigheden har lagt til grund, at der er sket opkrævning af bødestraffen i det anmodende nordiske land.

Det må efter Gældsstyrelsens opfattelse antages, at de nordiske lande, der har pålagt bødestraffen, har forsøgt at opkræve bødekravet, inden kravet blev sendt til inddrivelse. De svenske og norske inddrivelsesmyndigheder har i forbindelse med udarbejdelse af denne redegørelse over for Gældsstyrelsen således bekræftet, at de respektive myndigheder har anmodet skyldner om at betale bødestraffen, inden

bødestraffen er sendt til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvilken fremgangsmåde efter Gældsstyrelsens opfattelse må antages også at gøre sig gældende for de øvrige nordiske lande. Den norske inddrivelsesmyndighed har desuden oplyst, at de også sender varsel om tvangsinddrivelse.

Bødestraffen er herefter blevet registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem, hvor den som udgangspunkt har indgået i den almindelige inddrivelse efter reglerne i gældsinddrivelsesloven.

I visse tilfælde har restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesendt anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf til det pågældende nordiske land. Det skyldes, at det blev vurderet, at det ikke ville være muligt at inddrive bødestraffen i Danmark, enten fordi skyldner ikke havde et CPR-nummer, at skyldner ikke havde en adresse i Danmark eller et skattekort, eller at det på baggrund af en vurdering af skyldners forhold blev vurderet, at der ikke var udsigt til, at bødestraffen ville kunne inddrives i Danmark.

Anmodningerne er tilbagesendt til de nordiske landes inddrivelsesmyndigheder med meddelelse om, at det ikke er muligt at inddrive gælden. I de tilfælde, hvor skyldner er død, er dette anført som eneste begrundelse.

Det er Gældsstyrelsens vurdering, at det kan lægges til grund, at restanceinddrivelsesmyndigheden har tilbagesendt bøden, fordi myndigheden har vurderet, at det ikke vil være muligt at inddrive kravet, jf. § 9 i cirkulære om nordisk straf-fuldbyrdelse, og at selve anmodningen om fuldbyrdelse af bødestraf kan anses for at være imødekommet. Det bemærkes, at anmodningerne umiddelbart ses at være tilbagesendt et vist stykke tid, efter de er modtaget.

5.2. Restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til det nordiske lands myndighed

Når restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget en anmodning om fuldbyrdelse af bødestraf fra et nordisk land og vurderet, at anmodningen kan imødekommes, har den normale sagsgang været, at restanceinddrivelsesmyndigheden har kvitteret for modtagelsen af anmodningen over for den anmodende nordiske inddrivelsesmyndighed.

Restanceinddrivelsesmyndigheden har i den forbindelse oplyst den anmodende nordiske myndighed om den valutakurs, der er anvendt til at omregne den nordiske bødestraf til danske kroner, datoen for omregningen samt bødestraffen i den

pågældende nordiske valuta og det beløb i danske kroner, bødestraffen er omregnet til. Herudover er oplysningerne om skyldners adresse blevet verificeret.

Efter den 14. oktober 2019 blev der alene kvitteret for modtagelsen af begæringen uden samtidig at fremsende oplysninger som beskrevet ovenfor.

5.3. Restanceinndrivelsesmyndighedens underretning til skyldner

Restanceinndrivelsesmyndigheden sendte indtil den 8. februar 2018 en orientering til skyldner om, at restanceinndrivelsesmyndigheden havde modtaget en bødestraf til inddrivelse. Orienteringsbrevet var vedlagt bøden eller det materiale, som måtte være modtaget fra den udenlandske myndighed. Af brevet til skyldner fremgik eksempelvis, at restanceinndrivelsesmyndigheden havde modtaget en anmodning fra et nordisk land om at inddrive et forfaldent bødekraft, og at beløbsspecifikation og hjemmel for bødekraften fremgik af vedlagte bilag. Det fremgik videre, at restanceinndrivelsesmyndigheden havde anerkendt bødekraften i henhold til ”inddrivelsesaftalen”⁸, og at kravet nu var indberettet som en restance fra udlandet i restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem.

Videre fremgik det, at skyldner senere ville modtage en rykkerskrivelse, og at skyldner indtil da kunne betale kravet direkte til den udenlandske inddrivelsesmyndighed, hvorfra skyldner tidligere skulle have modtaget en restancemeddelelse. Der blev ligeledes givet vejledning om, at såfremt skyldner ikke var enig i kravets eksistens eller størrelse, skulle indsigelse herom fremsættes over for den udenlandske myndighed med kopi til restanceinndrivelsesmyndigheden. Dette skyldes, at restanceinndrivelsesmyndigheden ikke kan behandle indsigelser over kravets eksistens og størrelse, medmindre indsigelserne vedrører restanceinndrivelsesmyndighedens administration, jf. gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 2, 2. pkt. og § 17. Generelt videresender restanceinndrivelsesmyndigheden derfor sådanne indsigelser til den fordringshaver, kravet inddrives for.

Det bemærkes, at restanceinndrivelsesmyndighedens vejledning til skyldner om, at denne fortsat kunne betale bøden til den udenlandske myndighed, ikke er i overensstemmelse med principperne for international fuldbyrdelse af straf. Det skyldes, at fuldbyrdelsen af den omhandlede bøde på dette tidspunkt var overtaget af Danmark, hvorfor der ikke længere kunne ske betaling af bøden til det anmodende land. Som nævnt ovenfor under pkt. 5.1. skal det imidlertid ses i lyset af, at

⁸ I brevet er alene angivet ”inddrivelsesaftalen”. Det er ikke yderligere specificeret, hvilken inddrivelsesaftale der er henvist til.

restanceinndrivelsesmyndigheden har behandlet sagerne som sædvanlige internationale bistandsanmodninger i henhold til bistandsaftale om gældsinddrivelse.

Side 16

I forbindelse med arbejdet med at genetablere en effektiv international inddrivelse besluttede daværende SKAT, at der skulle ske en gennemgang af processen for modtagelse af bistandsanmodninger. Efter den 8. februar 2018 er der derfor ikke sendt en orientering som beskrevet ovenfor til skyldner. I de tilfælde, hvor der er sket inddrivelse i forhold til bødestrafen, er skyldner blevet orienteret om bødekra- vet i forbindelse med inddrivelsesskridtet og er i den forbindelse blevet oplyst om muligheden for at betale straffen til restanceinndrivelsesmyndigheden, herunder for at undgå tvangsinddrivelse som f.eks. udlæg.

Det er på den baggrund Gældsstyrelsens opfattelse, at restanceinndrivelsesmyndigheden således i alle tilfælde, hvor restanceinndrivelsesmyndigheden har foretaget inddrivelsesskridt i forhold til en nordisk bødestraf, har orienteret skyldneren herom.

6. Restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelse af bødestrafte

Som led i oprydningen efter det tidligere inddrivelsessystem EFI er det konstateret, at de forældelsesdatoer, der er registreret i inddrivelsessystemet DMI, kan være forkerte, ligesom det er konstateret, at krav, der er overdraget til inddrivelse, kan være overdraget med ikke-korrekte data, der har betydning for kravenes retskraft. Der sker derfor ikke inddrivelse af krav, der er registreret i inddrivelsessystemet DMI, før kravene er vurderet for retskraft⁹, dvs. en gennemgang af kravets data (stiftelsestidspunkt, forfaldsdato, forældelsesdato mv. som oplyst af fordringshaver), fastlæggelse af kravets forældelsesdato som følge af det er overdraget til inddrivelse, samt en vurdering af om kravet lovligt kan indgå i inddrivelsen.

For udenlandske krav sker retskraftvurderingen manuelt. For det enkelte nordiske bødekraft skal det derfor vurderes, om kravet er forældet, forinden der kan iværksettes inddrivelse af bødekraftet. Vurderingen af nordiske bødekrafts retskraft indebærer en gennemgang i forhold til, om den forældelsesdato, der er registreret i

⁹ I gældsinddrivelsesbekendtgørelsens § 50, stk. 2 er rækkefølgen for restanceinndrivelsesmyndighedens retskraftvurderinger fastlagt. Det fremgår heraf, at retskraftvurderingerne foretages således, at det i henhold til den anslåede kursværdi størst mulige beløb i forhold til den anvendte tid søges retskraftvurderet først. For bøder gennemføres retskraftvurderingen dog så vidt muligt inden udløbet af forældelsesfristen for bødens forvandlingsstraf. Når restanceinndrivelsesmyndigheden retskraftvurderer fordringer vedrørende en skyldner, retskraftvurderes dog først bøder, dernæst private krav på underholdsbidrag og endelig andre fordringer. Restanceinndrivelsesmyndigheden kan dog vælge at fravige denne rækkefølge, hvis særlige omstændigheder taler herfor.

inddrivelsessystemet, er den forældelsesdato, der blev oplyst i den modtagne begæring om inddrivelse af bødekrevet.

Det bemærkes i den forbindelse, at nordiske bødestraffe, der er registreret i inddrivelsessystemet DMI i perioden fra den 8. februar 2018 til den 31. december 2018, som udgangspunkt ikke har indgået i inddrivelsen, selv om de er registreret i inddrivelsessystemet DMI. Det skyldes arbejdet med at etablere effektive forretningsgange. Der er dog i få tilfælde sket inddrivelse, eksempelvis hvis skyldner har haft en overskydende skat, der kunne modregnes i. Forinden inddrivelse er foretaget, er bødekrevet vurderet for, om det er retskraftigt eller forældet.

Beskrivelsen af et inddrivelsesforløb for nordiske bødekrav afhænger af, om inddrivelsen er sket i perioden fra den 1. september 2013 til den 7. september 2015 eller efter den 8. september 2015, hvor den automatiserede inddrivelse af gæld via EFI blev suspenderet.

Suspenderingen af den automatiserede inddrivelse via EFI medførte, at inddrivelsesaktiviteterne beroede på manuel sagsbehandling og en begrænset it-understøttelse. Automatiserede inddrivelseskridt kunne derfor ikke længere anvendes, dvs. modregning, lønindeholdelse og afdragsordning fastsat på baggrund af en skematisk beregning af skyldners betalingsevne. Modregning i overskydende skatter blev anvendt igen fra slutningen af 2015.

I perioden fra den 1. september 2013 til den 7. september 2015 indgik nordiske bødestraffe ikke i den almindelige inddrivelsesindsats, men er primært inddrevet ved modregning i udbetalinger fra det offentlige efter de almindelige betingelser for ikke-konneks modregning.¹⁰

Nordiske bødestraffe har siden slutningen af 2015 været inddrevet ved modregning i overskydende skat efter de almindelige betingelser for ikke-konneks modregning.¹¹

Fra 2019 har nordiske bødestraffe indgået i en indsats med udsendelse af manuelle rykkere, og fra 2020 har nordiske bødestraffe indgået i indsatsen med automatiseret udsendelse af saldobreve. Saldobreve er rykkere, hvor skyldner får oplyst alle gældsposter, der er under inddrivelse, herunder om gældsposterne er ikke-inddrivelsesparate på grund af tvivl om retskraft eller mistanke om datafejl samt vejledning om, hvordan gælden kan betales. Gældsstyrelsen havde ved udgangen af

¹⁰ Se [afsnit G.A.3.1.4.3.2 i Den juridiske vejledning](#)

¹¹ Se [afsnit G.A.3.1.4.3.2 i Den juridiske vejledning](#)

2020 sendt saldobreve til alle skyldnere, der havde registreret gæld i det gamle inddrivelsessystem DMI¹².

Side 18

Herudover har nordiske bødestrafte i hele perioden været inddrevet i forbindelse med bobehandling, dvs. i forbindelse med behandling af dødsboer, konkurssager eller andre kreditorordninger. Enkelte nordiske bødestrafte har været inddrevet ved udlæg, jf. gældsinddrivelseslovens § 11, skatteinddrivelsesloven¹³ og retsplejelovent¹⁴ kapitler 45-47. Endelig er nordiske bødestrafte blevet inddrevet ved frivillige betalinger fra skyldnere.

Nordiske bødestrafte er kun registreret i det gamle inddrivelsessystem DMI. Som nævnt ovenfor kan bødestrafte derfor først indgå i inddrivelsen, når der er sket en vurdering af bødestraffenes retskraft. I den periode, hvor bødestraffene er registreret i inddrivelsessystemet DMI, men ikke er vurderet for retskraft, indgår bødestraffene ikke i inddrivelsen, men er registreret som ikke-inddrivelsesparat gæld. I den periode, hvor bødestrafte har været registreret som ikke-inddrivelsesparate i inddrivelsessystemet på grund af tvivl om retskraft, har de ikke indgået i andre inddrivelsesskridt end saldobreve, hvor de alene har indgået for at oplyse skyldner om den gæld, der er registreret hos restanceinddrivelsesmyndigheden i forhold til den pågældende skyldner.

Gældsstyrelsen vurderer på den baggrund, at der ikke er foretaget inddrivelsesskridt i forhold til nordiske bødestrafte, uden at der forinden er gennemført en kontrol af, at den relevante dokumentation for straffen foreligger, og at bødestraftefen ikke er forældet.

7. Oplysninger om bødestrafte sendt til restanceinddrivelsesmyndigheden fra medio 2013 og frem til januar 2020

7.1. Bødestrafte, der har indgået i inddrivelsen

I perioden fra den 1. september 2013 til den 31. december 2018 har der været registreret ca. 5.500 nordiske bødestrafte¹⁵, der har været under inddrivelse hos re-

¹² Der er dog ikke sendt saldobreve til skyldnere, hvor der er en anden inddrivelsesindsats, eller hvor den samlede gæld er under 140 kr. Der er heller ikke sendt saldobrev til skyldnere uden CPR-nr. eller CVR-nr. Det bemærkes, at nordiske bødekrav ikke er oprettet i inddrivelsessystemet DMI, hvis skyldner ikke har haft et CPR-nr.

¹³ Lovbekendtgørelse nr. 322 af 1. marts 2021 om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v.

¹⁴ Lovbekendtgørelse nr. 1445 af 29. september 2020 med senere ændringer

¹⁵ Det bemærkes at der i forbindelse med en manuel stikprøve gennemgang af bødestraffene er konstateret, at det opgjorte antal bødestrafte på ca. 5.500, som oplyst i Skatteministeriets og Ju-

stanceinndrivelsesmyndigheden. Bødestraffene havde en samlet oprindelig hovedstol på 30,1 mio. kr. (summen af kravenes beløb, da de blev modtaget til inddrivelse).

Side 19

Disse ca. 5.500 nordiske bødestrafte har indgået i inddrivelsen indtil den 8. oktober 2020, hvor inddrivelse af nordiske bødestrafte blev suspenderet. Der er indrevet beløb eller modtaget frivillige betalinger på samlet 7,5 mio. kr.

Opgørelse over nordiske bødestrafte, der har indgået i inddrivelsen

	Bødekrav registreret i EFI/DMI i perioden 1. september 2013-31. december 2018	Hovedstol ved modtagelse til inddrivelse	Antal skyldnere	Bødekrav, der ikke længere er under inddrivelse ²	Suspenderede bødekrav, hvor den oplyste forældelsesdato er indtrådt pr. 1. april 2021	Suspenderede bødekrav, hvor den oplyste forældelsesdato ikke er indtrådt pr. 1. april 2021	Nuværende saldo for suspenderede bødekrav, hvor den oplyste forældelsesdato ikke er indtrådt pr. 1. april 2021
Samlede antal bøder	5.500 ¹	30,1 mio. kr.	3.700	3.600	740	1.160	5,6 mio. kr.
Bøder, hvor der er indrevet beløb	2600	16,7 mio. kr. ⁴	2.000 ³	2.300	140	160	1,1 mio. kr.
Bøder, hvor der ikke er indrevet beløb	2900	13,4 mio. kr.	2.000 ³	1.300	600	1000	4,5 mio. kr.

Tal i tabellen er afrundet til nærmeste 100 og baseret på data udsøgt den 17. marts 2021.

1. Ca. 810 bøder er modtaget før den 1. juni 2013. Udsøgningen er dog forbundet med usikkerhed, da data er fra før 2015, hvor inddrivelsessystemet EFI/DMI blev anvendt.

2. Bøderne er enten indrevet af restanceinndrivelsesmyndigheden, herunder i forbindelse med modtagelse af frivillige betalinger, indfriet i det nordiske land, der har anmodet om fuldbyrdelse af straf, eller restanceinndrivelsesmyndigheden har stoppet inddrivelsen i forbindelse med kravets forældelse, eller fordi det ikke er muligt at inddrive kravet. Tallet omfatter også eventuelle fejlrettelser.

3. Samme skyldner kan have både bøder, hvor der er indrevet beløb, enten hele bøden eller kun en del af bøden, og bøder, hvor der ikke er indrevet beløb.

4. Af dette beløb er der indrevet 7,5 mio. kr., hvoraf 6,9 mio. kr. er afregnet til de andre nordiske lande. Afregning af det resterende inddrivelsesprovenu (1,6 mio. kr.) afventer igangsat analysearbejde i processerne for restanceinndrivelsesmyndighedens afregninger til andre lande. Differencen på 9,2 mio. kr. mellem bødekravenes hovedstol (16,7 mio. kr.) og inddrivelsesprovenuet (7,5 mio. kr.) udgør a) bødernes nuværende saldo (1,1 mio. kr.), b) restsaldoen for bøder, hvor forældelsestidspunktet er indtrådt, inden bøden er indrevet helt, c) bøder, der er indfriet i det nordiske land, der har pålagt bøden og d) bøder, hvor inddrivelsen af andre grunde er afsluttet.

stitsministeriets orientering af 9. marts 2021 til Folketingets Skatteudvalg og Retsudvalg, også omfatter bøder, der er overdraget til inddrivelse fra dansk politi, idet bøderne er modtaget inden den ændrede forkerte praksis, selv om bøderne er registreret med de nordiske inddrivelsesmyndigheder som fordringshaver. Disse bøder er derfor ikke behandlet efter den forkerte praksis, som blev etableret i 2013. Det er tilfældet for ca. 810 bøder.

Oversigt over inddrivelseskridt med gebyr¹

Side 20

	Antal bøder	Inddrivelseskridtet har udelukkende omfattet nordiske bøder	Antal skyldnere, hvor inddrivelseskridtet udelukkede har omfattet nordiske bøder
Første inddrivelseskridt rykker eller saldobrev (140 kr.)	600	9	7
Udlæg (450 kr.)	23	0	0
Lønindeholdelse (300 kr.)	0	0	0

1. Tallene omfatter alene perioden fra den 8. september 2015 til den 16. marts 2021, idet der i forbindelse med nedlukningen af EFI ikke er konverteret oplysninger om inddrivelsesindsatsen rykkere, dvs. det er ikke muligt at udsøge rykkere, der er sendt i perioden fra den 1. september 2013 til den 8. september 2015.

7.2. Anmodninger, hvor bødestraffe ikke har indgået i inddrivelsen

Anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf, som restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget i perioden fra den 1. januar 2019 og frem til den 10. januar 2020, har ikke indgået i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden har i perioden modtaget 688 anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf fra de andre nordiske lande, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden alene har kvittereret for modtagelsen over for den pågældende nordiske inddrivelsesmyndighed, som anmodningen er modtaget fra.

Efter afklaring af, at anmodningerne skulle oversendes til politiet og efter restanceinddrivelsesmyndighedens gennemgang af anmodningerne, er 611 af disse anmodninger efter aftale med Rigspolitiet oversendt til Politiets Administrative Center i januar og februar 2021 med henblik på fordeling til politikredsene som rette myndighed i henhold til § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse.

De resterende 77 anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf er ikke oversendt til Politiets Administrative Center. Det skyldes dels, at anmodningerne er tilbagekaldt af de pågældende nordiske inddrivelsesmyndigheder, hvilket er tilfældet for 36 anmodninger, og dels at den oplyste forældelsesdato for de bødestraffe, der er omfattet af anmodningerne, er indtrådt, hvilket er tilfældet for 10 anmodninger. For disse tilsammen 46 anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf, meddeler restanceinddrivelsesmyndigheden de pågældende nordiske inddrivelsesmyndigheder, at der ikke vil ske inddrivelse af bødestraffene.

Herudover er der 31 anmodninger, hvor skyldners adresse ikke kendes, hvor skyldner er registreret som udrejst af Danmark, eller hvor skyldner er afgået ved

døden. Disse bødestrafte kan derfor ikke inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden og bør tilbagesendes til det anmodende nordiske land.

Side 21

Det bemærkes endvidere, at Politiets Administrative Center siden januar 2020 har modtaget ca. 600 anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf direkte fra de nordiske lande. Disse anmodninger er sendt direkte til Politiets Administrative Center for at etablere én indgang, men skal sammen med de øvrige 611 anmodninger behandles i de respektive politikredse.

8. Forældelse

8.1. Gældsinddrivelseslovens § 18 a om udskydelse af forældelse

Adgangen til at fuldbyrde bødestraf i Danmark, som er pålagt i et andet nordisk land, forældes efter forældelsesreglerne i det land, hvor straffen er pålagt, jf. den nordiske straffuldbyrdelseslovs § 20, 2. pkt.

Da bødestraffenes forældelse reguleres efter forældelseslovgivningen i det nordiske land, hvor bøden er pålagt, er bødestraffene ikke omfattet af de særlige forældelsesregler i gældsinddrivelseslovens § 18 a, herunder § 18 a, stk. 1, hvorefter forældelsesfristen for fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, tidligst regnes fra den 20. november 2021.

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 1253 af 17. november 2015 for at undgå utilsigtet forældelse af fordringer, der var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden i perioden med ingen eller meget begrænset systemunderstøttelse som følge af suspenderingen af den automatiserede inddrivelse via inddrivelsessystemet EFI. Herudover skulle bestemmelsen give restanceinddrivelsesmyndigheden mulighed for – uden at der indtrådte yderligere utilsigtet forældelse – at gennemgå de fordringer, der ikke lovligt ville kunne inddrives som følge af tvivl om deres korrekte opgørelse og retskraft (retskraftsvurdering). Ved lov nr. 814 af 9. juni 2020 blev forældelsesudskydelsen forlænget med yderligere tre år, idet gennemgangen af fordringer havde vist sig betydeligt vanskeligere og mere tidskrævende end forudsat.

Af forarbejderne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. 18 af 7. oktober 2015 om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige (udskydelse af forældelse som følge af utilstrækkelig funktionalitet i Ét Fælles Inddrivelsessystem), fremgår, at udskydelsen af forældelsen også gælder for bøder, men at for udenlandske

fordringer under inddrivelse i Danmark har bestemmelsen alene betydning, hvis forældelsen af det udenlandske krav er undergivet dansk forældelseslovgivning.

Side 22

Det vil sige, at i det omfang der er indtrådt forældelse af den nordiske bødestraf efter reglerne i det land, hvor bøden er pålagt, ville bødestraffen, uanset forældelsesudskydelsen i gældsinddrivelseslovens § 18 a, stk. 1, være forældet.

8.2. Forældelse af bødestraf

I det omfang det ikke har været muligt at inddrive bødestraffen inden den forældelsesdato, der blev oplyst i begæringen om inddrivelse, enten fordi bødekravet ikke har været retskraftvurderet, beløbet ikke har kunnet inddrives ved skyldner på grund af skyldners økonomiske forhold, eller skyldner ikke frivilligt har betalt bødekravet, kan den forældelsesdato, der blev oplyst for bødekravet, være indtrådt, mens bødekravet har været under inddrivelse. Det bemærkes, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har konstateret, at der er inddrevet bødekrav efter de er forældede.

Herudover kan den begrænsede systemunderstøttelse som følge af suspenderingen af den automatiserede inddrivelse via inddrivelsessystemet EFI og restanceinddrivelsesmyndighedens opgave med at retskraftvurdere krav indirekte have haft betydning for, at bødekravene ikke er blevet inddrevet, inden den oplyste forældelsesdato er indtrådt, idet nordiske bødekrav ikke er omfattet af forældelsesudskydelsen i gældsinddrivelseslovens § 18 a, stk. 1, jf. ovenfor under pkt. 8.1.

I forbindelse med en anmodning om fuldbyrdelse af en nordisk bødestraf i Danmark gives der, som beskrevet, oplysning om, at afgørelsen kan fuldbyrdes i det anmodende nordiske land, og hvornår forældelse indtræder. Det kan derfor på det foreliggende grundlag ikke oplyses, om der gælder regler om afbrydelse af forældelse af bødestraf i de nordiske lande, der anmoder om fuldbyrdelse af bødestraf i Danmark, og om de skridt, som restanceinddrivelsesmyndigheden efter omstændighederne kan foretage, herunder udsendelse af rykkere, har forældelsesafbrydende virkning efter det nordiske lands regler. Endvidere har de svenske og norske inddrivelsesmyndigheder i forbindelse med udarbejdelse af denne redegørelse over for Gældsstyrelsen oplyst, at der efter henholdsvis svensk og norsk ret ikke kan ske afbrydelse af forældelsesfristen for bødestraf.

Det bemærkes i den forbindelse, at der mellem inddrivelsesmyndighederne generelt anvendes et princip, hvorefter det land, der anmoder om bistand med inddrivelsen, i tilfælde hvor forældelsen alene reguleres efter dette lands regler, sikrer, at det bistanðssøgte land modtager oplysning om en eventuel ny forældelsesdato,

samt sikrer, at der indhentes de til brug for en eventuel ny forældelsesdato nødvendige oplysninger om den foretagne inddrivelse hos det bistanðssøgte land.

Hvis det bistanðssøgte land tilbagesender et krav til det land, der har anmodet om inddrivelse med meddelelse om, at kravet er forældet, fordi den oplyste forældelsesdato er indtrådt, og dette ikke er korrekt, vil inddrivelsesmyndigheden i det land, der har anmodet om inddrivelse, berigtige dette forhold, hvis kravet i henhold til dette lands forældelsesregler ikke er forældet.

Ovennævnte princip har ikke været konkret drøftet i forhold til nordiske bødekraV. Restanceinddrivelsesmyndigheden har ikke anset forældelsen for nordiske bødekraV for at kunne afbrydes.

9. Retsgrundlag

9.1. Nordisk straffuldbyrðelseslov og cirkulære om nordisk straffuldbyrðelse

9.1.1. Regelgrundlaget

Efter § 1 i den nordiske straffuldbyrðelseslov kan bødestraf mv., der er pålagt i Finland, Island, Norge eller Sverige, fuldbyrdes her i landet.

Efter § 17, 1. pkt., i den nordiske straffuldbyrðelseslov kan fuldbyrdelse af straf mv. kun finde sted efter begæring af vedkommende myndighed i Finland, Island, Norge eller Sverige. Det fremgår nærmere af § 6 i cirkulære om nordisk straffuldbyrðelse, at inddrivelse i Danmark af bødestraf m.v. pålagt i Finland, Island, Norge eller Sverige kan ske efter begæring af henholdsvis justitiedepartementet, domsmalaraduneytid, vedkommende politimester eller statsadvokat og fangvårðstyrelsen.

Efter § 17, 2. pkt., i den nordiske straffuldbyrðelseslov afgør justitsministeren, om begæringen bør imødekommes.

Efter § 18 i den nordiske straffuldbyrðelseslov kan begæring om fuldbyrdelse af bødestraf efter lovens § 17 kun træffes, hvis den afgørelse, begæringen vedrører, kan fuldbyrdes i det land, hvor den er truffet.

Efter § 20 i den nordiske straffuldbyrðelseslov sker fuldbyrdelse af straf mv. i overensstemmelse med dansk ret. Med hensyn til forældelse af adgangen til at fuldbyrde straf gælder dog alene reglerne i det land, hvor straffen er pålagt.

Efter § 23 i den nordiske straffuldbyrdslovslov kan justitsministeren bestemme, at de beføjelser, der i loven er tillagt ministeren, kan udøves af Rigsadvokaten, statsadvokaterne eller politiet.

Justitsministeriet har i § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse bestemt, at politiet i den politikreds, hvor pågældende har bopæl eller ophold, afgør, om begæringen bør imødekommes.

Efter § 7 i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse skal begæringen om inddrivelse af bødekraav fra de andre nordiske lande være ledsaget af bl.a. oplysninger om bødeforholdet, bødekraavets størrelse og forældelse af bødekraav i henhold til cirkulærets § 2.

Efter § 8 i cirkulæret skal bødebeløbet omregnes til dansk mønt efter køberkursen dagen før politiets beslutning om, at begæring skal efterkommes. Inddrivelse sker i overensstemmelse med de regler, der gælder for inddrivelse af bøder pålagt her i landet, herunder reglerne om henstand, afdragsvis betaling og eftergivelse.

Efter § 9 i cirkulæret sendes der meddelelse til vedkommende nordiske land, hvis det viser sig umuligt at inddrive bødebeløbet. Meddelelsen skal sendes snarest muligt efter inddrivelsens opgivelse.

Efter § 12 i cirkulæret finder reglerne i §§ 6-9 tilsvarende anvendelse med hensyn til afgørelser om bl.a. sagsomkostninger i straffesager, jf. lovens § 1, stk. 2. Rigspolitiet antager, at det i den forbindelse beror på manglende konsekvensrettelse, at der i bestemmelsen ikke også er henvist til lovens § 1, stk. 3.

Efter § 34 i cirkulæret skal sagen forelægges for Justitsministeriet, hvis der består tvivl om, hvorvidt en begæring fra Finland, Island, Norge eller Sverige skal imødekommes, eller hvis det findes, at en begæring fra vedkommende land skal afslås.

9.1.2. Forvaltningsretlige overvejelser i relation til reglerne om nordisk straffuldbyrdelse

9.1.2.1. Hvilken myndighed skal træffe beslutning om fuldbyrdelse af bøder fra andre nordiske lande?

Det fremgår af § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse sammenholdt med den nordiske straffuldbyrdslovs § 17, jf. § 23, at det er politiet, som har

kompetence til at afgøre, hvorvidt en begæring fra et andet nordisk land skal imødekommes.

Side 25

Efter cirkulærets § 34 skal sagen forelægges for Justitsministeriet, hvis der består tvivl om, hvorvidt en begæring fra Finland, Island, Norge eller Sverige skal imødekommes, eller hvis det findes, at en begæring fra vedkommende land skal afslås.

Det er således ikke i overensstemmelse med reglerne om nordisk straffuldbyrdelse, når anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf fra de andre nordiske lande er blevet behandlet af restanceinddrivelsesmyndigheden, idet det er politiet i den politikreds, hvor pågældende har bopæl eller ophold, der har kompetence til at afgøre, hvorvidt en begæring fra et andet nordisk land skal imødekommes.

Spørgsmålet om, hvilken retlig betydning denne forkerte praksis har i forhold til håndteringen af disse krav, vil blive behandlet nedenfor under pkt. 10.

9.1.2.2. Hvilken prøvelse skal der foretages, før der kan træffes beslutning om fuldbyrdelse af bøder fra andre nordiske lande?

Af forarbejderne til den nordiske straffuldbyrdelseslov, jf. lovforslag nr. 46 af 20. november 1962 til lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v., fremgår af de specielle bemærkninger til § 17 følgende om den materielle prøvelse, der skal foretages af begæringen:

”Det fremgår af formuleringen af 2. pkt., at spørgsmålet om, hvorvidt en begæring fra et andet nordisk land om fuldbyrdelse skal tages til følge, beror på en konkret prøvelse. Som tidligere anført er det dog forudsat, at begæringerne imødekommes, med mindre særlige omstændigheder taler imod.”

Af de specielle bemærkninger til § 18 fremgår følgende:

”Denne bestemmelse indebærer, at en begæring kun kan imødekommes, såfremt afgørelsen har opnået eksekutionskraft i det land, hvor den er truffet, og der ikke er indtrådt forældelse i dette land. Reglerne i den danske straffelov (§ 97) om forældelse af idømt straf finder ikke anvendelse, jf. § 20.”

Det følger af lovens § 19, at spørgsmålet om lovligheden af en afgørelse om fuldbyrdelse af frihedsstraf eller anmodning om tilsyn her i landet kan begæres indbragt for retten af den, som afgørelsen vedrører. Det følger modsætningsvist af

bestemmelsen, at den særlige adgang til domstolsprøvelse ikke gælder i relation til politiets beslutninger om fuldbyrdelse af bødestraf.

Lovens § 23 indeholder som nævnt hjemmel til, at justitsministeren kan bestemme, at de beføjelser, som i loven er tillagt ministeren, kan udøves af rigsadvokaten, statsadvokaterne eller politiet.

Af de specielle bemærkninger til § 23 fremgår følgende:

”Da de afgørelser, der skal træffes i henhold til loven, er af en forholdsvis enkel karakter, og da det ofte vil være af betydning, at afgørelserne træffes hurtigt, er det fundet rigtigst, at der søges tilvejebragt hjemmel for, at justitsministeren kan delegere sine beføjelser til anklagemyndigheden eller politiet.”

Det fremgår videre af § 7, jf. § 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse, at det af begæringen skal fremgå, at afgørelsen kan fuldbyrdes i det pågældende land (at den har opnået eksekutionskraft), og hvornår forældelse indtræder efter det pågældende lands ret, ligesom begæringen skal være ledsaget af et af flere oplyste dokumenter (domsudskrift eller retsbogsudskrift vedrørende bødevedtagelse og afskrift af anklageskrift eller afskrift af bødeforelæg eller afskrift af anden administrativ afgørelse, hvorved bøden er pålagt) eller en redegørelse med oplysninger om bødens størrelse, herunder om betalte afdrag, de lovbestemmelser, der er overtrådt, og en kort beskrivelse af overtrædelsen.

Af forarbejderne til lovbekendtgørelse nr. 213 af 22. februar 2013 om fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union (EU-straffuldbyrdelsesloven)¹⁶ fremgår endvidere følgende om fuldbyrdelse af afgørelser efter den nordiske straffuldbyrdelseslov:

”Efter lovens § 1 kan bødestraf, som er pålagt i Finland, Island, Norge eller Sverige, fuldbyrdes her i landet, ligesom danske afgørelser om bødestraf efter lovens § 2 fuldbyrdes i de øvrige nordiske lande. Afgørelserne fuldbyrdes som udgangspunkt automatisk.”

Omfanget af den materielle prøvelse er ikke reguleret yderligere hverken i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse eller i den nordiske straffuldbyrdelseslov.

¹⁶ jf. lovforslag nr. 5 af 6. oktober 2004, pkt. 4. Fuldbyrdelse af afgørelser om bødestraf, jf. pkt. 4.1 Gældende ret

På den baggrund må det antages, at den prøvelse, der skal foretages, er begrænset til en kontrol af, at de relevante dokumenter og oplysninger foreligger, jf. § 7, jf. § 2, stk. 1 og 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse.

Der skal - som nævnt ovenfor - efter § 34 i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse ske forelæggelse for Justitsministeriet, hvis der består tvivl om, hvorvidt en begæring fra Finland, Island, Norge eller Sverige skal imødekommes, eller hvis det findes, at en begæring fra vedkommende land skal afslås. Rigspolitiet er ikke bekendt med sager, hvor der efter disse regler er sket forelæggelse for Justitsministeriet i tiden frem til 2013. Gældsstyrelsen er ikke bekendt med sager, hvor der efter disse regler er sket forelæggelse for Justitsministeriet i perioden fra 2013-2020.

9.1.2.3. Er politiets beslutning efter cirkulærets § 6, stk. 2, en forvaltningsretlig afgørelse?

Det kan efter Rigspolitiets opfattelse give anledning til tvivl, om de beslutninger, som politiet træffer i medfør af § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse sammenholdt med § 17, 2. pkt., jf. § 23 i den nordiske straffuldbyrdelseslov, kan anses for at være afgørelser i forvaltningslovens forstand.

Der kan således efter Rigspolitiets opfattelse peges på argumenter, som taler både for og imod at anse beslutningerne for at være afgørelser i forvaltningslovens forstand.

Som argumenter, der taler for at anse politiets beslutninger som afgørelser i forvaltningslovens forstand, kan der navnlig peges på, at beslutningerne har karakter af (1) en *udtalelse* fra en offentlig myndighed (politiet), (2) der udstedes på *offentligt grundlag* (den nordiske straffuldbyrdelseslov), (3) som går ud på *ensidigt at bestemme*, hvad der skal være gældende ret (om et bødekraft fra et andet nordisk land kan fuldbyrdes i Danmark), og (4) som retter sig mod en ekstern modtager (adressaten for bøden). Beslutningen opfylder således umiddelbart de karakteristika, der normalt kendetegner en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Endvidere synes væsentlighedsbetragtninger i nogen grad at kunne pege i retning af, at der er tale om en afgørelse i forvaltningslovens forstand.

Endelig kan der peges på, at både den nordiske straffuldbyrdelseslov og cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse anvender udtrykket ”afgørelse”, idet dette dog ikke i sig selv kan tillægges afgørende betydning, jf., herved f.eks. FOB 2020-37 og U 2019.1616 H.

Som argumenter, der taler imod at anse politiets beslutninger vedrørende fuldbyrdelse af bødestraf som en afgørelse i forvaltningslovens forstand, kan der navnlig peges på, at det er forudsat i forarbejderne til den nordiske straffuldbyrdelseslov, at den prøvelse, som politiet skal foretage i medfør af § 17, 2. pkt., er af forholdsvis enkel karakter. Prøvelsen begrænser sig således til at påse, at de nødvendige dokumenter er vedlagt begæringen, jf. herved § 7, jf. § 2 i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse.

Det fremgår desuden af forarbejderne til EU-straffuldbyrdelsesloven, der indeholder en beskrivelse af reglerne i den nordiske straffuldbyrdelseslov, at politiets beslutninger i medfør af denne lovs § 17, 2. pkt., som udgangspunkt træffes automatisk.

Heroverfor står dog, at ifølge de specielle bemærkninger til § 17, 2. pkt., beror spørgsmålet om, hvorvidt en begæring fra et andet nordisk land om fuldbyrdelse skal tages til følge, på en konkret prøvelse. Det forudsættes samme sted, at begæringerne imødekommes, medmindre særlige omstændigheder taler imod.

At der er tale om en meget begrænset prøvelse, der som udgangspunkt træffes automatisk, taler samtidig imod behovet for, at forvaltningslovens partsbeføjelser skal finde anvendelse i sådanne sager. Det må således antages, at der ikke vil være behov for at foretage partshøring af skyldneren i anledning af en begæring om fuldbyrdelse af en bødestraf, idet begæringen ikke kan antages at indeholde nye faktiske oplysninger, som skyldneren ikke i forvejen er blevet bekendt med gennem straffeprocessen i det land, hvor bøden er idømt/ifaldet. Det følger i øvrigt af forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 1, at pligten til partshøring ikke gælder, hvis det efter oplysningernes eller vurderingernes karakter og sagens beskaffenhed må anses for ubetænkeligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag. Det må desuden antages, at pligten til at begrunde en afgørelse, som ikke giver parten fuldt ud medhold jf. herved forvaltningslovens § 22, stk. 1, vil savne selvstændig mening i relation til politiets beslutninger om fuldbyrdelse, idet prøvelsen som nævnt går ud på at påse, om nogle nærmere opregnede dokumenter er vedlagt begæringen.

Der kan i forlængelse heraf også peges på, at politikredsene om deres praksis indtil 2013, hvor sagerne blev behandlet i bødekontorerne i politikredsene, har oplyst, at der ikke blev truffet egentlige afgørelser om fuldbyrdelse af anmodningerne. Det må på den baggrund lægges til grund, at politiet har haft en mangeårig praksis for ikke at anse beslutninger om fuldbyrdelse af en bødestraf fra andre nordiske lande for at være afgørelser i forvaltningslovens forstand.

Rigspolitiet finder efter en samlet vurdering ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte politiets mangeårige praksis, hvorefter politiets beslutninger om, hvorvidt en begæring fra et andet nordisk land om fuldbyrdelse af en bødestraf skal imødekommes, ikke er blevet anset for at være afgørelser i forvaltningslovens forstand.

Der lægges herved navnlig vægt på karakteren og omfanget af den prøvelse, som politiet skal foretage efter § 17, 2. pkt., i den nordiske straffuldbyrdelseslov, og på at borgeren ikke kan antages at have et egentligt behov for at være omfattet af forvaltningslovens partsrettigheder i denne type sager.

Rigspolitiet antager desuden ud fra ovenstående betragtninger, at der heller ikke er rekursadgang i forhold til politiets beslutninger om at fuldbyrde bødestraf fra andre nordiske lande.

9.2. Straffuldbyrdelsesloven, bødebekendtgørelsen og bødevejledningen

Når politiet har truffet beslutning om fuldbyrdelse af bødestraf fra andre nordiske lande, skal fuldbyrdelse af bødestraffen ske i overensstemmelse med dansk ret, jf. § 20 i den nordiske straffuldbyrdelseslov.

Efter straffuldbyrdelseslovens¹⁷ § 90, stk. 1, skal en bøde betales til politiet, medmindre andet er bestemt i afgørelsen. Efter bestemmelsens stk. 2 kan politiet på skyldnerens anmodning tillade henstand med eller afdragsvis betaling af bøden.

Efter straffuldbyrdelseslovens § 90, stk. 3, fastsætter justitsministeren bestemmelser om opkrævning af bøder. I medfør af bestemmelsen har justitsministeren udstedt bødebekendtgørelsen¹⁸ og den tilhørende bødevejledning¹⁹. Efter § 1 i bødebekendtgørelsen finder bekendtgørelsens kapitel 2 (§§3-7) også anvendelse på bøder, som overtages til fuldbyrdelse i Danmark efter den nordiske straffuldbyrdelseslov.

I lyset af, at det direkte fremgår af § 1 i bødebekendtgørelsen, at bekendtgørelsens kapitel 2 (§§3-7) også finder anvendelse på bøder, som overtages til fuldbyrdelse i Danmark efter den nordiske straffuldbyrdelseslov, har Rigspolitiet lagt til grund,

¹⁷ Lovbekendtgørelse nr. 1333 af 9. december 2019 om fuldbyrdelse af straf mv. (straffuldbyrdelsesloven)

¹⁸ Bekendtgørelse nr. 1250 af 29. november 2019 om opkrævning af visse bøder, offerbidrag, konfiskationsbeløb, sagsomkostninger m.v. samt afgørelse om udståelse af forvandlingsstraf for bøde (bødebekendtgørelsen)

¹⁹ Vejledning nr. 10083 om opkrævning af visse bøder, offerbidrag, konfiskationsbeløb og sagsomkostninger og om afgørelse om udståelse af forvandlingsstraf for bøde (bødevejledningen)

at nordiske bødestrafte, som overtages til fuldbyrdelse i Danmark, skal opkræves af politiet efter reglerne i bødebekendtgørelsen.

Side 30

Efter straffuldbyrdelseslovens § 91, stk. 1, inddrives en bøde af restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis bøden ikke betales, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden skønner, at inddrivelse ikke er mulig eller væsentlig vil forringe den pågældendes levevilkår. Efter bestemmelsens stk. 2 kan restanceinddrivelsesmyndigheden tillade henstand med eller afdragsvis betaling af bøder.

Efter bødebekendtgørelsens § 3, stk. 1, skal politiet opkræve bøder, så snart afgørelsen herom kan fuldbyrdes. Efter bødebekendtgørelsens § 3, stk. 2, sker opkrævningen ved, at politiet skriftligt opfordrer skyldneren til inden 20 dage at indbetale beløbet til politiet.

Efter bødebekendtgørelsens § 4, stk. 1, 1. pkt., kan politiet på skyldnerens opfordring efter kulance give tilladelse til kortvarig henstand med betalingen eller tillade, at beløbet betales i afdrag ved en vis korterevarende betalingsordning, jf. dog stk. 2. Efter bestemmelsens stk. 2 gives der ikke tilladelse efter stk. 1, hvis der bl.a. er særlige grunde, der i øvrigt taler imod en sådan tilladelse, herunder det der for eksempel ud fra politiets umiddelbare kendskab til den pågældende eller ud fra størrelsen af det skyldige beløb må anses for tvivlsomt, om skyldneren vil eller kan overholde en sådan tilladelse, jf. pkt. 26 i bødevejledningen.

Efter pkt. 24 i bødevejledningen er fordringshavers mulighed for at tillade henstand eller afdragsvis betaling tænkt som et ”kulant ekspeditionsagtigt” redskab, der ikke kræver ressourceanvendelse af nævneværdigt omfang hos den enkelte fordringshaver, og som det er frivilligt for den enkelte fordringshaver at benytte.

Hvis skyldner ikke betaler det samlede beløb inden de 20 dage, der er fastsat, jf. § 3, stk. 2, eller i forbindelse med en tilladelse til henstand efter § 4, stk. 1, oversender politiet sagen til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, jf. bødebekendtgørelsens § 5, stk. 1. Efter § 5, stk. 2, oversendes sagen tillige til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis skyldneren misligholder en tilladelse til afdragsvis betaling efter § 4, stk. 1.

Det er en forudsætning for oversendelse til Gældsstyrelsen, at politiet forinden skriftligt har anmodet skyldneren om inden 10 dage at indbetale det skyldige beløb eller afdrag, jf. bødebekendtgørelsens § 5, stk. 3, 1. led. Af pkt. 28 i bødevejledningen fremgår det, at det efter bødebekendtgørelsens § 5, stk. 3, er en betingelse for oversendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, at den beskrevne rykkerprocedure er gennemført.

Politiet skal skriftligt orientere skyldneren om sagens oversendelse til Gældsstyrelsen, jf. bødebekendtgørelsens § 5, stk. 4.

Efter bødebekendtgørelsens § 6, stk. 1, skal opkrævningskrivelsen, jf. § 3, indeholde orientering om, at sagen ved betalingsfristens udløb vil blive overgivet til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, 1) hvis beløbet ikke inden da er betalt, eller 2) politiet ikke har nået at færdigbehandle en eventuel ansøgning om henstand eller afdragsvis betaling efter § 4.

Derudover skal opkrævningskrivelsen efter bødebekendtgørelsens § 6, stk. 2, indeholde vejledning om 1) politiets mulighed for at give tilladelse til henstand og afdragsvis betaling efter reglerne i § 4, 2) at spørgsmål om tilladelse til henstand og afdragsvis betaling i videre omfang afgøres af restanceinddrivelsesmyndigheden, og 3) at ansøgning om tilladelse til henstand og afdragsvis betaling efter § 4 bør indgives hurtigst muligt, idet politiet kan overgive sagen til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis man ikke har nået at færdigbehandle en eventuel ansøgning om henstand eller afdragsvis betaling efter § 6, stk. 1, nr. 2.

9.3. Gældsinddrivelsesloven

9.3.1. Overdragelse af krav til inddrivelse

Efter § 8 i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse sker inddrivelse i overensstemmelse med de regler, der gælder for inddrivelse af bøder, pålagt her i landet, herunder reglerne om henstand, afdragsvis betaling og eftergivelse.

Efter gældsinddrivelseslovens § 1, stk. 1, og § 2 inddrives bødekra­v, der opkræves eller inddrives af det offentlige, af restanceinddrivelsesmyndigheden efter reglerne i gældsinddrivelsesloven.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er Gældsstyrelsen, jf. § 2 i gældsinddrivelsesbekendtgørelsen²⁰, jf. gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 1, og bekendtgørelse nr. 804 af 20. juni 2018 om varetagelse af told- og skatteforvaltningens opgaver. Før 1. juli 2018 var SKAT restanceinddrivelsesmyndighed, jf. bekendtgørelse nr. 1151 af 3. december 2012. Reglerne i gældsinddrivelsesloven gælder for alle krav, som restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver. Beskrivelsen nedenfor er foretaget med udgangspunkt i bødekra­v.

²⁰ Bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 som ændret ved bekendtgørelse nr. 832 af 10. juni 2020 og bekendtgørelse nr. 1600 af 10. november 2020

Forinden restanceinndrivelsesmyndigheden kan inddrive et bødekraft, skal bødekraftet overdrages til inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden. Gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 3 og 4, indeholder formelle regler for, hvornår et krav kan overdrages til inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

Når et bødekraft er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, kan restanceinndrivelsesmyndigheden inddrive kravet ved anvendelse af de inddrivelses-skridt, der fremgår af gældsinddrivelsesloven, herunder ved tvangsinddrivelse og indgivelse af konkursbegæring eller anden kreditorforfølgning. Herudover er bødekraftet omfattet af særlige regler om forrentning af krav, der er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden. De særlige forældelsesregler i gældsinddrivelsesloven gælder ikke for nordiske bødestraffe, jf. ovenfor under pkt. 8 om forældelse.

Af gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 2, fremgår, at beregning og opgørelse af bødekraft og udsendelse af opkrævninger m.v. forestås af fordringshaveren. Tilsvarende gælder behandlingen af indsigelser om bødekraftets eksistens og størrelse, medmindre indsigelserne vedrører restanceinndrivelsesmyndighedens administration, jf. gældsinddrivelseslovens § 17. Restanceinndrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning for, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer.

Det fremgår af gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 3, at bødekraft kan overdrages til inddrivelse, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure er gennemført. Rykkerprocedure skal kun gennemføres, hvis der er en sædvanlig rykkerprocedure, og det er muligt at gennemføre rykkerprocedure. Gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure er i henhold til gældsinddrivelsesloven ikke en forudsætning for at overdrage bødekraft til inddrivelse.

Fremgår det imidlertid af den særlovgivning, der gælder for opkrævning af bødekraft, at det er en gyldighedsbetingelse for at overdrage bødekraft til inddrivelse, at der forinden er gennemført en rykkerprocedure, har denne særlovgivning forrang for gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 3, og bødekraftet vil ikke gyldigt kunne overdrages til inddrivelse, hvis sædvanlig rykkerprocedure ikke er gennemført.

Det vil sige, at et bødekraft kan overdrages til inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og de i henhold til særlovgivningen gældende betingelser for at overdrage bødekraftet til inddrivelse er opfyldt.

Af gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 4, fremgår, at inden bødekra­v overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, skal fordringshaveren skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen, medmindre det ikke er muligt at foretage underretning, eller underretning må antages at medføre en væsentlig forringelse af muligheden for at opnå dækning. Underretning er ikke en forudsætning for, at bødekra­v kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 3 og 4, blev ændret ved lov nr. 814 af 9. juni 2020 med henblik på at præcisere, hvorvidt bestemmelserne om gennemført sædvanlig rykkerprocedure og underretning om overdragelse til inddrivelse, inden kravet blev overdraget til inddrivelse, skulle anses for ordensforskrifter eller egentlige gyldighedsbetingelser.

Af gældsinddrivelseslovens § 18 i, 1. pkt. fremgår, at bødekra­v, der har været under opkrævning, og som den 1. juli 2020 hos restanceinddrivelsesmyndigheden er registreret til at være under inddrivelse, senest denne dato er under inddrivelse.

Det fremgår videre, jf. § 18 i, 2. pkt., at hvis skyldner har indsigelser, der udspringer af manglende gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure eller underretning, jf. gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 3, 1. pkt. og § 2, stk. 4, 1. pkt. skal skyldner indgive disse skriftligt til restanceinddrivelsesmyndigheden, hvor de skal være modtaget senest den 1. januar 2021, idet der dog kan ses bort fra en fristoverskridelse, hvis særlige omstændigheder taler derfor.

Det kan i medfør af bestemmelsen derfor lægges til grund, at bødekra­v er gyldigt overdraget til inddrivelse, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke inden den 1. januar 2021 har modtaget en indsigelse, der udspringer af manglende gennemført sædvanlig rykkerprocedure eller underretning. Det er en forudsætning, at bødekra­vene har været opkrævet og sidste betalingsfrist er overskredet, inden de er overdraget til inddrivelse. Dette kan i medfør af bestemmelsen lægges til grund, uanset om der faktisk er gennemført sædvanlig rykkerprocedure og underrettet, inden bødekra­vene blev overdraget til inddrivelse.

Eventuelle gyldighedsbetingelser i særlovgivningen for at overdrage bødekra­v til inddrivelse har forrang for gældsinddrivelseslovens § 2, stk. 3 og 4, og dermed også for gældsinddrivelseslovens § 18 i. Det er derfor en forudsætning for, at bødekra­v er gyldigt overdraget til inddrivelse, at bestemmelserne i bødebekendtgørelsen om rykkerprocedure og underretning ikke er gyldighedsbetingelser, men alene ordensforskrifter.

9.3.2. Retsvirkninger, når krav er overdraget til inddrivelse

Side 34

Krav, der er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, forrentes som udgangspunkt med en inddrivelsesrente, jf. gældsinddrivelseslovens § 5. Bødekrav er dog fritaget for tilskrivning af inddrivelsesrenter, jf. gældsinddrivelseslovens § 5, stk. 1.

For krav, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2021. Det følger af gældsinddrivelseslovens § 18 a, stk. 1. Som nævnt ovenfor under pkt. 8 gælder dette dog ikke for nordiske bødekrav. Herudover indeholder § 18 a andre særlige forældelsesregler, der heller ikke gælder for nordiske bødekrav, idet nordiske bødekrav forældes efter reglerne i det nordiske land, hvor de er pålagt, jf. ovenfor under pkt. 8.

Nordiske bødekrav, der er gyldigt overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kan inddrives ved følgende inddrivelsesskridt: rykkere, modregning, frivillige betalinger, herunder i forbindelse med en frivillig betalingsordning, lønindeholdelse, afdragsordning og foretagelse af udlæg, jf. gældsinddrivelseslovens § 3, § 10 og § 11, jf. bilag 1 som indsat ved lov nr. 285 af 29. marts 2017.²¹

For nedennævnte inddrivelsesskridt opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden et gebyr, jf. gældsinddrivelseslovens § 6, stk. 1, 1. pkt. og gældsinddrivelsesbekendtgørelsens § 33.

- Rykkere: 140 kr. pr. skrivelse. Saldobreve, der udelukkende indeholder ikke-inddrivelsesparat gæld, er ikke blevet pålagt rykkergebyr.
- Tilsigelse til udlægsforretning: 450 kr. Herudover kan der i forbindelse med en udlægsforretning være pålagt omkostninger for låsesmed mv. Det bemærkes, at nordiske bødestrafte ikke indgår i den retsafgift, der pålægges udlægsforretninger, jf. gældsinddrivelseslovens § 12 a, jf. § 12 b, nr. 1.
- Iværksættelse af lønindeholdelse: 300 kr.

Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse af krav sker efter et saldoprincip, dvs. det som udgangspunkt er skyldners samlede gæld, der indgår i de enkelte inddrivelsesskridt i det omfang, der er hjemmel til at inddrive kravene ved det pågældende inddrivelsesskridt.

²¹ For lønindeholdelse og udlæg foretaget før 1. april 2017 fremgår hjemlen til lønindeholdelse og udpantning af § 10 og § 11, jf. bilag 1 i lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015

Herudover sker restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelse efter et proportionalitetsprincip, dvs. det er det mindst indgribende, relevante inddrivelseskridt, der anvendes først. Restanceinndrivelsesmyndighedens beslutning om, hvilket inddrivelseskridt der er det mest relevante at anvende til at inddrive skyldners gæld, er en processuel beslutning. Det første inddrivelseskridt, restanceinndrivelsesmyndigheden anvender, vil sædvanligvis være en rykker eller modregning. Restanceinndrivelsesmyndighedens opkrævning af rykkergebyr i forbindelse med udsendelse af en rykkerskrivelse er faktisk forvaltningsvirksomhed, jf. bl.a. Landsskatterettens afgørelse af 19. december 2014²² og en udtalelse fra Folketingets Ombudsmand FOB2016-3. Derimod anses modregning i udbetalinger fra det offentlige som en afgørelse, jf. gældsinddrivelseslovens § 9 a.

10. Retlig betydning af den forkerte praksis

10.1. Relevante problemstillinger

Nordiske bødestrafte er i perioden fra medio 2013 til januar 2020 sendt direkte fra de nordiske lande til restanceinndrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. Det har medført, at der ikke er blevet truffet beslutning af politiet om, at der kan ske fuldbyrdelse af bødestraffene, jf. § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straf-fuldbyrdelse, jf. § 17 i den nordiske straffuldbyrdelseslov.

Det har endvidere medført, at de nordiske bødekraav ikke har været igennem opkrævning og rykkerprocedure hos politiet, samt at politiet ikke har underrettet skyldner om oversendelse af kravet til inddrivelse, jf. bødebekendtgørelsens §§ 3 og 5, jf. § 20 i den nordiske straffuldbyrdelseslov, hvorefter fuldbyrdelse sker i overensstemmelse med dansk ret.

Der skal således tages stilling til, hvilken betydning det har for gyldigheden af restanceinndrivelsesmyndighedens inddrivelseskridt²³, at der er sket følgende fejl ved behandlingen af anmodningerne:

1. Politiet har ikke truffet beslutning om fuldbyrdelse, jf. cirkulærets § 6, stk. 2, jf. § 17 i den nordiske straffuldbyrdelseslov. Spørgsmålet er i den forbindelse, om a) beslutningen i stedet må antages at være truffet af restanceinndrivelsesmyndigheden, og b) hvilken betydning det i givet fald har, at

²² SKM2014.867. LSR

²³ Som nævnt under pkt. 9.3.2. om retsvirkninger, når fordringer er overdraget til inddrivelse, kan nordiske bødekraav, der er gyldigt overdraget til inddrivelse, inddrives ved følgende inddrivelseskridt: Rykkere, modregning, frivillige betalinger, lønindeholdelse, afdragsordning og foretagelse af udlæg.

beslutningen er truffet af en myndighed, der ikke har haft saglig kompetence.

Side 36

2. Der er ikke sket opkrævning, gennemført rykkerprocedure eller sket underretning af skyldner hos politiet, før sagen er overgivet til restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. bødebekendtgørelsens §§ 3-5, jf. § 20 i den nordiske straffuldbyrdelseslov, hvorefter fuldbyrdelse skal ske i overensstemmelse med dansk ret.

Det skal i forhold til disse sagsbehandlingsfejl undersøges, om det forhold, at der er sket fejl, medfører, at restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelseskridt har så væsentlige mangler, at de bliver ugyldige. Hvis der bliver tale om ugyldighed, skal der tages stilling til, hvilken retsvirkning ugyldighed har, og om sagerne skal genoptages.

Ad pkt. 1) Betydning af at beslutning om fuldbyrdelse er truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden

Ad 1 a) Prøvelsen efter § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse

Som nævnt ovenfor har politiet ikke truffet beslutning²⁴ om fuldbyrdelse, jf. cirkulærets § 6, stk. 2.

Det rejser for det første det spørgsmål, om der er foretaget den prøvelse, som er forudsat i § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse, jf. § 17 i den nordiske straffuldbyrdelseslov. Hvis der ikke er det, må det formentlig antages at udgøre en væsentlig mangel.

Det må som nævnt ovenfor under pkt. 9.1.2.2. antages, at den prøvelse, der skal ske efter de nordiske straffuldbyrdelsesregler, er begrænset til en kontrol af, at de relevante dokumenter og oplysninger foreligger, jf. § 7, jf. § 2, stk. 1 og 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse.

Det fremgår af pkt. 5.1. ovenfor, at Gældsstyrelsen har lagt til grund, at restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget den kontrol af, at de relevante dokumenter og oplysninger foreligger, som følger af reglerne om nordisk straffuldbyrdelse, jf. § 7, jf. § 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse.

²⁴ Af § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse fremgår, at politiet træffer afgørelse om fuldbyrdelse. Da det imidlertid er vurderingen, at der ikke er tale om forvaltningsretlige afgørelser, jf. ovenfor under pkt. 9.1.2.3., er det angivet, at politiet træffer beslutning om fuldbyrdelse.

Det er på den baggrund Rigspolitiets og Gældsstyrelsens opfattelse, at restanceinddrivelsesmyndigheden må antages de facto at have truffet beslutning om fuldbyrdelse af de nordiske bødestrafte, jf. § 6, stk. 2, i cirkulære om nordiske straffuldbyrdelse, jf. § 17 i den nordiske straffuldbyrdelseslov.

Rigspolitiet finder som nævnt ovenfor under pkt. 9.1.2.3., at der ikke er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at tilsidesætte politiets mangeårige praksis, hvorefter politiets beslutninger, jf. § 6, stk. 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse, jf. § 17 i den nordiske straffuldbyrdelseslov, om, hvorvidt en anmodning fra et andet nordisk land om fuldbyrdelse af en bødestraf skal imødekommes, ikke er blevet anset for at være afgørelser i forvaltningslovens forstand.

Det fremgår af pkt. 5.1. ovenfor, at anmodningerne om fuldbyrdelse er modtaget fra de nordiske landes inddrivelsesmyndigheder og ikke de myndigheder, som fremgår af § 6, stk. 1, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse. Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder imidlertid, at dette forhold ikke har betydning, idet det lægges til grund, at de nordiske myndigheder, der har fremsendt anmodninger til Danmark, er kompetente hertil efter deres nationale lovgivning, og at oplystningen af de kompetente myndigheder i cirkulæret om nordisk straffuldbyrdelse § 6, stk. 1, ikke er opdateret i overensstemmelse hermed. Denne mangel må således vurderes at være af mere ordensmæssig karakter.

Ad 1.b) Prøvelsesmyndighed/kompetence

Spørgsmålet bliver herefter, om det forhold alene, at det ikke er politiet i den relevante politikreds, men restanceinddrivelsesmyndigheden, der har truffet beslutningen om fuldbyrdelse, i sig selv er en væsentlig sagsbehandlingsfejl, der medfører, at inddrivelseskridtene bliver ugyldige.

Som udgangspunkt må der være en formodning for, at tilsidesættelse af kompetenceregler medfører forvaltningsaktens ugyldighed, idet kompetenceregler typisk ikke har blot det praktiske ordensmæssige formål at fordele sager mellem forskellige myndigheder, men tillige medfører, at den kompetente myndighed erhverver en særlig sagkundskab og erfaring på sit specielle område, hvilket må indebære en vis garanti for, at de afgørelser, der træffes, er lovlige og rigtige. Der henvises i den forbindelse til Karsten Revsbech, Forvaltningsret - Sagsbehandling, 8. udgave, 2019, s. 361 ff.

Det skal således i første omgang afklares, om der med reglerne om nordisk straffuldbyrdelse har været en særlig hensigt fra lovgivers side med, at det er Justitsministeriet, der skal træffe beslutning om fuldbyrdelse eller delegere kompetencen

til at træffe denne beslutning. Det skal dernæst afklares, hvilken betydning det i givet fald har, at det er restanceinddrivelsesmyndigheden og ikke politiet, som Justitsministeriet har delegeret kompetencen til, der har truffet beslutningen om fuldbyrdelse af de nordiske bødestrafte.

Det bemærkes indledningsvist, at den prøvelse, der efter reglerne skal foretages af politiet, som nævnt alene består i en begrænset prøvelse af, at de relevante dokumenter og oplysninger foreligger, mens kompetencen til at træffe beslutning eller afgørelse om inddrivelsesskridt efter gældsinddrivelsesloven ligger hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Der er ikke forhold, der indikerer, at politiet i politikredsene må antages at have en særlig sagkundskab og erfaring i forhold til at foretage prøvelsen frem for restanceinddrivelsesmyndigheden. Restanceinddrivelsesmyndigheden er desuden vant til at vurdere, om fordringer er inddrivelsesparate, dvs. vurdere om fordringer er retskraftige eller forældede, og om fordringer har datafejl, der kan medføre ulovlig inddrivelse, ligesom restanceinddrivelsesmyndigheden er vant til at vurdere, om udenlandske fordringer kan modtages til inddrivelse, herunder om de fornødne oplysninger fremgår af anmodningen om bistand.

Spørgsmålet giver imidlertid anledning til tvivl, idet udgangspunktet som nævnt er en formodning for, at tilsidesættelse af kompetenceregler medfører ugyldighed.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder dog, at der er mest, der taler for, at det ikke er en væsentlig sagsbehandlingsfejl, at prøvelsen af, at de relevante dokumenter og oplysninger foreligger, er foretaget af restanceinddrivelsesmyndighederne og ikke af politiet i politikredsene.

Ad pkt. 2) Betydning af at der ikke er sket opkrævning og gennemført rykkerprocedure hos politiet

Bødekravene fra de nordiske lande har ikke været opkrævet og har ikke gennemgået sædvanlig rykkerprocedure hos politiet i medfør af bødebekendtgørelsen, ligesom skyldner ikke er blevet orienteret af politiet om overdragelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. bødebekendtgørelses §§ 3 og 5.

Der er således også her sket sagsbehandlingsfejl, idet der er sket en tilsidesættelse af formelle regler, hvorfor fuldbyrdelsen ikke er sket i overensstemmelse med dansk ret, jf. § 20 i den nordiske straffuldbyrdelseslov. Spørgsmålet er herefter, om der er tale om så væsentlige sagsbehandlingsfejl, at dette medfører, at restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesskridt er ugyldige.

I relation til gældsinddrivelsesloven bemærkes det, at krav som nævnt ovenfor under pkt. 9.3.1, der er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden inden den 1. juli 2020, i medfør af bestemmelsen i gældsinddrivelseslovens § 18 i anses for gyldigt overdraget til inddrivelse i henhold til gældsinddrivelsesloven, såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden ikke, inden den 1. januar 2021, har modtaget indsigelser, der udspringer af, at der ikke er gennemført sædvanlig rykkerprocedure. Restanceinddrivelsesmyndigheden har ikke modtaget sådanne indsigelser vedrørende nordiske bødestraffe.

Som også nævnt ovenfor under pkt. 9.3.1 har eventuelle gyldighedsbetingelser for overdragelse af krav til inddrivelse i særlovgivningen forrang for bestemmelserne i gældsinddrivelsesloven. En gyldig overdragelse i en situation, hvor der ikke er sket sædvanlig rykkerprocedure, forudsætter derfor, at sædvanlig rykkerprocedure ikke i medfør af bødebekendtgørelsen er en gyldighedsbetingelse for at overdrage krav til inddrivelse.

Det skal herefter afklares, hvilken betydning det har, at der ikke er sket opkrævning og gennemført rykkerprocedure i medfør af bødebekendtgørelsens regler.

Som nævnt ovenfor under pkt. 9.2. synes det at være en forudsætning i bødebekendtgørelsen for overdragelse af krav til restanceinddrivelsesmyndigheden, at der er sket opkrævning og sædvanlig rykkerprocedure, men det fremgår ikke klart, om bestemmelserne i bødebekendtgørelsens §§ 3 og 5, stk. 3, 1. led, og stk. 4, er af ordensmæssig karakter eller egentlige gyldighedsbetingelser for at overdrage krav til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Politiets Administrative Center har oplyst, at det efter praksis med almindelige bødekrav er sådan, at et krav tilbagekaldes fra restanceinddrivelsesmyndigheden, såfremt det – efter bøden er oversendt til restanceinddrivelsesmyndigheden – konstateres, at der er sket fejl under bødens opkrævning hos politiet. Politiets Administrative Center vurderer herefter, om bøden fortsat kan opkræves og påbegynder i bekræftende fald herefter opkrævningen på ny efter gældende procedure, herunder ultimativt indgivelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden på ny.

De nordiske bødestraffe har ikke været opkrævet hos politiet, men må som nævnt under pkt. 5.1. efter Gældsstyrelsens opfattelse antages at have været igennem en opkrævningsproces hos de nordiske lande, hvorefter de nordiske inddrivelsesmyndigheder har anmodet restanceinddrivelsesmyndigheden om bistand til at inddrive kravet.

Det taler efter Rigspolitiets og Gældsstyrelsens opfattelse for, at §§ 3 og 5 i bødebekendtgørelsen er af ordensmæssig karakter i relation til de nordiske bøder, at de nordiske bødestraffe har været igennem en opkrævningsproces hos de svenske og norske inddrivelsesmyndigheder, og at det må antages også at gøre sig gældende for de øvrige nordiske lande, forinden restanceinddrivelsesmyndigheden er anmodet om bistand til at inddrive bødestraffen her i landet. En skyldner, som ikke betaler et krav inden betalingsfristens udløb, må således indse, at kravet på et tidspunkt overdrages til inddrivelse.

Det forhold, at et krav overdrages til inddrivelse har i øvrigt ikke betydning for skyldnerens eventuelle mulighed i forhold til at anfægte kravets eksistens eller størrelse, jf. herved § 2, stk. 2, i gældsinddrivelsesloven. Dertil kommer, at restanceinddrivelsesmyndigheden i alle tilfælde, hvor der er foretaget inddrivelsesskridt i forhold til en nordisk bødestraf, har orienteret skyldneren herom, jf. ovenfor under pkt. 5.3., og at skyldnerne i den forbindelse har haft mulighed for at anfægte, at der ikke er gennemført opkrævning og rykkerprocedure, når de fik afgørelser eller andre meddelelser fra restanceinddrivelsesmyndigheden om f.eks. rykkere, modregning, iværksættelse af lønindeholdelse, udlægsforretning mv.

Herudover blev der i forbindelse med præciseringen i gældsinddrivelsesloven om, at gennemført rykkerprocedure ikke er en forudsætning for, at krav kan overdrages til inddrivelse, i juli 2020 på Gældsstyrelsens hjemmeside vejledt om muligheden for at fremsætte indsigelse over, at krav var under inddrivelse, selv om der ikke var gennemført sædvanlig rykkerprocedure eller sket underretning, inden kravet blev overdraget til inddrivelse.

Det taler efter Rigspolitiets og Gældsstyrelsens opfattelse imod, at §§ 3 og 5 i bødebekendtgørelsen alene er af ordensmæssig karakter, at overdragelsen af et krav til inddrivelse sædvanligvis har nogle retsvirkninger, der er væsentlige for skyldneren. Krav, der er under inddrivelse vil således kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden med de i lovgivningen fastsatte inddrivelsesskridt, herunder pålæg af eventuelle gebyrer.

Det kan endvidere anføres, at krav, der er under inddrivelse, normalt vil blive forrentet med en årlig rente (inddrivelsesrente) samt sædvanligvis blive omfattet af de særlige forældelsesregler i gældsinddrivelseslovens § 18 a. Dette gælder dog ikke i forhold til de nordiske bøder, jf. ovenfor under pkt. 8 om forældelse.

Efter Rigspolitiets og Gældsstyrelsens opfattelse giver det anledning til tvivl, om det forhold, at sagerne ikke er blevet opkrævet og har været igennem rykkerprocedure i politiet, må siges at være en væsentlig sagsbehandlingsfejl.

Efter en samlet vurdering er der dog efter Rigspolitiets og Gældsstyrelsens opfattelse mest, der taler for, at §§ 3 og 5 i bødebekendtgørelsen er af ordensmæssig karakter i relation til de nordiske bøder, og at den manglende opkrævning og rykkerprocedure hos politiet ikke udgør en så væsentlig sagsbehandlingsfejl, at det medfører, at fordringerne ikke er gyldigt overdraget til inddrivelse.

Der lægges herved vægt på, at skyldner ved flere lejligheder, bl.a. i forbindelse med opkrævningen i det nordiske land og restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsesskridt, er blevet oplyst om bødens eksistens og har haft mulighed for at betale bøden og dermed undgå inddrivelse af kravet, ligesom den manglende opkrævning og rykkerprocedure hos politiet efter Rigspolitiets og Gældsstyrelsens opfattelse heller ikke har medført andre væsentlige konsekvenser for skyldner, jf. dog nedenfor om pålæggelse af rykkergebyr.

De i bødebekendtgørelsen indeholdte retssikkerhedsgarantier må således anses for varetaget af henholdsvis de nordiske lande, som har pålagt bøden, og restanceinddrivelsesmyndigheden.

Dertil kommer, at bødebekendtgørelsen synes at være baseret på de samme principper om fordeling af opkrævningsopgaver og inddrivelsesopgaver mellem henholdsvis fordringshaver og restanceinddrivelsesmyndigheden som gældsinddrivelsesloven, hvorefter gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure ikke er en gyldighedsbetingelse for, at bødestraf kan overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse.

Rigspoliet og Gældsstyrelsen finder dog, at der er en særlig overvejelse i forbindelse med eventuelle rykkergebyrer og andre gebyrer, der er opkrævet i forbindelse med første inddrivelsesskridt hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan således i forbindelse med inddrivelsen have opkrævet et rykkergebyr på 140 kr. pr. skrivelse, jf. gældinddrivelseslovens § 6, stk. 1, 1. pkt. Dette rykkergebyr ville ikke have været pålagt ved politiets opkrævningsprocedure. Første inddrivelsesskridt kan også have været modregning, som ikke er pålagt gebyr, eller udlæg, som er pålagt et gebyr på 450 kr.²⁵

²⁵ Nordiske bødekrav kan have været inddrevet ved lønindeholdelse i perioden før den 8. september 2015. I forbindelse med nedlukningen af EFI er der ikke konverteret oplysninger om inddrivelsesindsatsen lønindeholdelse. Dvs. at det ikke er muligt at udsøge om lønindeholdelse har været første inddrivelsesskridt, og hvilke krav lønindeholdelsen har omfattet. Som nævnt under pkt. 6 er bødekrav i denne periode primært inddrevet ved modregning. På grund af suspenderingen af automatisk inddrivelse via EFI har nordiske bødekrav ikke været inddrevet ved lønindeholdelse i perioden fra og med den 8. september 2015.

Som nævnt ovenfor under pkt. 6 vil rykkere som udgangspunkt indeholde alle skyldners inddrivelsesparate krav, der er under inddrivelse ved restanceinddrivelsesmyndigheden. Hovedparten af rykkere for nordiske bødekraft har også indeholdt andre krav, der var under inddrivelse over for den pågældende skyldner. Der er således kun ni rykkere, der alene har indeholdt nordiske bødekraft, og alle de foretagne udlæg, hvor der har indgået nordiske bødekraft, har også indeholdt andre krav, jf. ovenfor under pkt. 7.1.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder, at det er tvivlsomt, om der var hjemmel til at pålægge rykkergebyr i en situation, hvor bødekraftene på grund af en forkert praksis ikke har været igennem opkrævning og rykkerprocedure hos politiet, og hvor politiets rykker ikke ville have indeholdt et rykkergebyr. Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder således, at mest taler for, at de sager, hvor rykkeren alene har indeholdt nordiske bødekraft, idet der ikke ville have været pålagt rykkergebyr ved politiets rykkerprocedure, genoptages med henblik på tilbagebetaling af rykkergebyret. Myndighederne finder dog ikke anledning til at indstille, at rykkergebyret bør tilbagebetales i de sager, hvor rykkeren eller saldobrevet også har indeholdt andre krav end de nordiske bødekraft, idet restanceinddrivelsesmyndigheden uanset hvad ville have opkrævet rykkergebyret ved skyldner.

10.2. Sammenfatning af den retlige vurdering

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder, at det må antages, at restanceinddrivelsesmyndigheden de facto har foretaget den prøvelse og truffet beslutning om fuldbyrdelse af nordiske bødestraffe, som følger af § 6, stk. 2, jf. § 7, jf. § 2, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder, at spørgsmålet giver anledning til tvivl, men at mest taler for, at det ikke er en væsentlig sagsbehandlingsfejl, at beslutningen om fuldbyrdelsen er truffet af restanceinddrivelsesmyndigheden i stedet for politiet.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder endvidere, at det giver anledning til tvivl, om det forhold, at sagerne ikke er blevet opkrævet og har været igennem en rykkerprocedure hos politiet, må siges at udgøre en væsentlig sagsbehandlingsfejl.

Efter Rigspolitiets og Gældsstyrelsens opfattelse er der dog mest, der taler for, at den manglende opkrævning og rykkerprocedure hos politiet ikke udgør en så væsentlig sagsbehandlingsfejl, at det medfører, at bødestraffene ikke er gyldigt overdraget til inddrivelse.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder dog, at det er tvivlsomt, om der var hjemmel til at pålægge rykkergebyr i en situation, hvor bødestraffene på grund af forkert praksis ikke har været igennem opkrævning og rykkerprocedure hos politiet, og hvor politiets rykker ikke ville have indeholdt et rykkergebyr. Myndighederne finder således, at mest taler for, at de ni sager, hvor rykkeren alene har indeholdt nordiske bødekraav, genoptages med henblik på tilbagebetaling af rykkergebyret.

11. Inddrevne midler

11.1. Praksis for afregning af inddrevne midler til de nordiske lande

For de ca. 5.500 bødekraav, der har indgået i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse, har restanceinddrivelsesmyndigheden samlet afregnet 6.890.994²⁶ kr. til de andre nordiske lande vedrørende 2.518 nordiske bødekraav i perioden fra den 1. september 2013 til den 31. juli 2019. Restanceinddrivelsesmyndigheden bemærker, at det ikke er muligt at fremfinde data for afregninger foretaget før den 1. september 2013, og at afregningen af nordiske bødekraav til de nordiske lande stoppede den 31. juli 2019.

Afregningerne er foretaget til de nordiske landes inddrivelsesmyndigheder. Det bemærkes, at de nordiske inddrivelsesmyndigheder i anmodningerne om fuldbyrdelse af bødestraf har oplyst et kontonummer, hvortil afregninger kan ske.

Politiets Administrative Center har desuden oplyst, at centeret i dag modtager anmodninger om fuldbyrdelse af bøder fra de andre nordiske lande med anmodning om, at den pålagte bøde indbetales på et bestemt kontonummer til den pågældende nordiske lands myndighed.

Flere politikredse har derudover oplyst, at de opkrævede midler blev overført til det anmodende nordiske land, ligesom det desuden fremgår af Rigspolitiets vejledning om oversendelse af politiets fordringer til SKAT, Inddrivelsescentret, fra januar 2008, at SKAT afregner direkte til hjemlandet for så vidt angår nordiske bødekraav, jf. ovenfor under pkt. 4 om politikredsenes håndtering før medio 2013 af anmodninger fra de nordiske lande om fuldbyrdelse af bøder.

Gældsstyrelsen og Rigspolitiet lægger på baggrund af ovenstående til grund, at der er en praksis i Danmark og de øvrige nordiske lande, hvorefter nordiske bødekraav, der er inddrevet i Danmark på baggrund af en anmodning om fuldbyrdelse

²⁶ I dette tal kan være indgået bødekraav, der er modtaget før den 1. juni 2013, jf. note 16

af bødestraf her i landet fra de øvrige nordiske lande i henhold til den nordiske straffuldbyrdelseslov, er afregnet til det pågældende nordiske land. Det må ligeledes lægges til grund, at denne praksis har været gældende også før 2013 og i hvert fald siden 2008.

11.2. Straffelovens § 50 om bøder, der tilfalder statskassen

Det fremgår ikke af reglerne om nordisk straffuldbyrdelse, hvorvidt inddrevne midler fra de nordiske bøder skal tilfalde statskassen eller det anmodende nordiske land.

Efter § 20 i den nordiske straffuldbyrdelseslov sker fuldbyrdelse af bl.a. bødestrafte i overensstemmelse med dansk ret, ligesom det fremgår af § 8, 2. led, i cirkulære om nordisk straffuldbyrdelse, at inddrivelse sker i overensstemmelse med de regler, der gælder for inddrivelse af bøder pålagt her i landet, herunder reglerne om henstand, afdragsvis betaling og eftergivelse.

Efter straffelovens²⁷ § 50 tilfalder bøder statskassen.

Det fremgår bl.a. under pkt. 4 i forarbejderne til EU-straffuldbyrdelsesloven²⁸, at en bøde tilfalder statskassen efter straffelovens § 50, og at dette tillige gælder bøder, der inddrives her i landet på grundlag af en udenlandsk begæring om fuldbyrdelse.

Efter EU-fuldbyrdelseslovens § 29 kan justitsministeren aftale med en anden medlemsstat, at bødestrafte, der fuldbyrdes i overensstemmelse med reglerne i denne lov, tilfalder den udstedende stat. Det bemærkes, at denne regel er møntet på de øvrige EU-lande. Det må imidlertid antages, at justitsministeren – selv uden denne hjemmel – kunne indgå en aftale med andre nordiske lande om en tilsvarende fravigelse af straffelovens § 50. Rigspolitiet og Rigsadvokaten er ikke bekendt med, at der skulle være indgået en sådan aftale, eller at straffelovens § 50 på andet grundlag måtte være fraveget i forhold til de nordiske lande.

Derudover er det et almindeligt princip i det internationale strafferetlige samarbejde om fuldbyrdelse af bøder, at det inddrevne beløb tilfalder fuldbyrdelsesstaten, medmindre andet er særligt aftalt²⁹.

²⁷ Lovbekendtgørelse nr. 1650 af 17. november 2020 med senere ændringer

²⁸ LFF 2004-10-06 nr. 5 Fuldbyrdelse af visse strafferetlige afgørelser i Den Europæiske Union

²⁹ Der henvises f.eks. til artikel 13 i EU-rammeafgørelsen om anerkendelse af bødestrafte og artikel 47 i Europarådets konvention om straffedommes internationale retsvirkninger.

På den baggrund finder Rigspolitiet ud fra en samlet vurdering, at det giver anledning til tvivl, men at det umiddelbart må antages, at bøder, der inddrives i Danmark på grundlag af en begæring fra de andre nordiske lande, tilfalder statskassen, jf. straffelovens § 50.

11.3. Kan inddrevne beløb, der er afregnet til de nordiske lande tilbagesøges?

Rigspolitiets vurdering af, at bøder der inddrives i Danmark på grundlag af en begæring fra de andre nordiske lande, umiddelbart må antages at tilfalde statskassen, jf. ovenfor under pkt. 11.2., giver anledning til at overveje, om de inddrevne beløb, der er afregnet til de nordiske lande, kan tilbagesøges.

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen har ikke kendskab til tidligere sager, hvor der er sket en egentlig tilbagesøgning af afregnede beløb til udenlandske myndigheder, bortset fra tilfælde hvor der er afregnet forkerte beløb, og de udenlandske myndigheder derfor er blevet bedt om at tilbagebetale beløb.

Det følger imidlertid af de almindelige obligationsretlige grundsætninger om *condictio indebiti*, at den, der har betalt et beløb, som ikke skyldes, som udgangspunkt har ret til at kræve beløbet tilbagebetalt.

Ved vurderingen af, om der består et tilbagesøgningskrav, indgår det som et afgørende hensyn, om modtageren har modtaget beløbet i god tro om kravets berettigelse. Var den modtagende myndighed på tidspunktet for afregningen af beløbet i god tro med hensyn til retten til det udbetalte beløb, kan det udbetalte beløb således ikke kræves tilbagebetalt.

På grund af den mangeårige praksis, der har været i Danmark og de øvrige nordiske lande om afregning til det pågældende nordiske land, der har anmodet om fuldbyrdelse af bødestraf, jf. ovenfor under pkt. 11.1, er det Rigspolitiets og Gældsstyrelsens vurdering, at det er tvivlsomt, om der er det fornødne grundlag for at gøre et tilbagebetalingskrav gældende mod de øvrige nordiske lande.

Herudover vil restanceinddrivelsesmyndigheden sædvanligvis alene tilbagesøge beløb, der er afregnet til en fordringshaver, i tilfælde hvor restanceinddrivelsesmyndigheden genoptager inddrivelsen og tilbagebetaler inddrevne beløb til skyldner.

Det skyldes, at grundlaget for at tilbagesøge inddrevne beløb, der er afregnet til en fordringshaver, er, at restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af § 3, stk. 1, i gældsinddrivelsesloven - efter at have tilbagebetalt inddrevne beløb til skyldner -

retter et tilbagebetalingskrav mod fordringshaver gennem et regreskrav. Dette regreskrav er udtryk for, at restanceinddrivelsesmyndigheden er indtrådt i skyldnerens tilbagebetalingskrav mod fordringshaveren, og derfor overtages fordringen med den forældelsesstatus, der gjaldt, da denne indtræden fandt sted, jf. beskrivelserne af gældende ret i lovforslag nr. 148 af 21. februar 2018 og lovforslag nr. 64 af 15. november 2019.

Tilbagebetalingskravet stiftes i det øjeblik, hvor betalingen fra skyldneren fandt sted, og det forfalder til betaling i samme øjeblik. Forældelsesfristen for sådanne tilbagebetalingskrav er 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser, jf. forældelseslovens³⁰ § 3, stk. 1.

Det bemærkes, at udenlandske krav eller fordringshavere ikke er nævnt i beskrivelserne, men da inddrivelsen af udenlandske krav sker efter reglerne i gældsinddrivelsesloven, må det umiddelbart lægges til grund, at der gælder samme forhold for udenlandske krav, der inddrives efter anmodning fra et anmodende land.

11.4. Retlig betydning af håndtering af inddrevne midler

Når der ikke sker en egentlig genoptagelse af inddrivelsen i forhold til skyldner som følge af den forkerte praksis, herunder en tilbagebetaling af inddrevne beløb til skyldner, vil det umiddelbart tale imod, at der alene sker en genoptagelse i forhold til afregningen til fordringshaver (det nordiske land), idet restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har tilbagebetalt afregnede inddrevne beløb til skyldner, og derfor ikke har grundlag for at rette et regreskrav mod det nordiske land.

Som nævnt ovenfor, har der været en praksis, hvorefter inddrevne beløb vedrørende nordiske bødekraav er afregnet til det nordiske land, der har anmodet om fuldbyrdelse af bødestraf. Den pågældende praksis ses at have været anvendt af alle de nordiske lande i forhold til anmodninger om fuldbyrdelse af bødestraf i Danmark og ses at have været anvendt igennem en længere årrække. Dette taler umiddelbart imod at tilbagesøge inddrevne bødebeløb fra de andre nordiske lande. Det bemærkes i den forbindelse, at et tilbagesøgningskrav som udgangspunkt kun vil omfatte de seneste 3 år, og at afregningen af inddrevne nordiske bødekraav stoppede den 31. juli 2019. Et tilbagesøgningskrav vil således alene kunne omfatte perioden fra maj 2018 til og med juli 2019, forudsat at kravet rettes mod det nordiske land i maj 2021.

³⁰ Lovbekendtgørelse nr. 1238 af 9. november 2015 med senere ændringer

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen finder, at spørgsmålet giver anledning til tvivl og indstiller på den baggrund, at det afklares, om der har været grundlag for at afregne inddrevne bødebeløb til de øvrige nordiske lande, og hvis det viser sig, at der ikke har været et tilstrækkeligt grundlag herfor, at det undersøges nærmere, om der er grundlag for at gøre et tilbagebetalingskrav gældende.

Side 47

Rigspolitiet og Gældsstyrelsen indstiller samtidig, at det afklares med de andre nordiske lande, om inddrevne bøder fremadrettet skal tilfalde statskassen i det anmodede land, eller om bøden skal overføres til det anmodende land.

